

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai histor

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

ตามเกดอพล, นิกร, กิมหงวน

๖๖ นักวิทยาศาสตร์ ๖๖

ป. อินทรปาลิต

เมื่อต้นสัปดาห์ที่ผ่านมา หนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับได้เสนอข่าว ดร.ตุ้ย รั้งลิยานนท์ ที่ได้เดินทางจากสหรัฐอเมริกา มาถึงประเทศไทยโดยสวัสดิภาพ ซึ่งหนังสือพิมพ์บางฉบับได้ลงรูปถ่ายของดร.ตุ้ยด้วย ขณะที่เขากำลังจากเครื่องบินอย่างสง่าผ่าเผย ท่ามกลางวงศาคณาญาติ และมิตรสหาย ที่ไปคอยต้อนรับ ณ สนามบินดอนเมือง

รายละเอียดในหน้าหนังสือพิมพ์ ปรากฏว่า ดร.ตุ้ย รั้งลิยานนท์ เป็นบุตรชาย โทนของพระยามหาศากลชนนบัตร นายกสมาคมเล่นแร่แปรธาตุแห่งประเทศไทย ธนบดีที่มีธนบัตรดี ๆ หลายล้าน ดร.ตุ้ยถูกส่งไปศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์โดยทุนส่วนตัวที่สหรัฐ เมื่อ พ.ศ. 2480 เขาได้ใช้เวลาศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งถึง 10 ปี จนกระทั่งเรียนสำเร็จได้รับปริญญาเกียรตินิยมสูงสุดมหาบัณฑิตแห่งคหุฎีแห่งมหาบัณฑิต ดิกริของดร.ตุ้ยยาวหนึ่งนิ้วพอดี

เขาได้ใช้เวลาอีก 4 ปี เข้าทำงานร่วมกับพวกศาสตราจารย์นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมในหอวิทยาศาสตร์แห่งฟิลาเดลเฟีย จนกระทั่งทางการของสภาวิทยาศาสตร์ของอเมริกา ได้เชิญเขาเข้าร่วมมือสร้างออตอมิคบอมบ์ และไฮโดรเจนบอมบ์ เป็นคนไทยคนแรกที่ได้รับเกียรติสูงสุด

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่า

“..... แทบจะกล่าวได้ว่า ดร.ตุ้ยเป็นนักวิทยาศาสตร์เอกของโลกคนหนึ่ง โดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยแล้ว ไม่มีคนไหนที่จะมีวิชาความรู้เท่าเทียมได้เลย แม้กระทั่งดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์”

เพราะข้อความในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเอง ทำให้ดร.ดิเรกของเราโกรธแค้นเดือดดาลยิ่งนัก จนกระทั่งอาเจียนออกมาเป็นโลหิตเกือบ 2 กระโถน

“อิมพอสสิเบิล” ดร.ดิเรกแหกปากตะโกนลั่นห้อง ขว้างหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นลงบนพื้น “หนังสือพิมพ์เขียนสวดูใจเจ้าดอกเตอร์ตุ้ยมากเกินไป สะ ฮ้า ยังจะมีใครอีกวะในประเทศไทย ที่มีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ยิ่งกว่าเรา”

แล้วหนังสือพิมพ์ก็เสนอข่าวเกี่ยวกับดร.ตุ้ยอีก

“..... เราได้ทราบข่าวว่า วันนี้เวลา 14.00 น. ดร.ตุ้ย รังสิยานนท์ จะอนุญาตให้ประชาชนเข้าชมห้องทดลองวิทยาศาสตร์อันใหญ่โตที่สุดของเขา ที่บ้านเจ้าคุณมหาศาลธนบัตรชอยศุภางค์ บ้านกล้วย โอกาสนี้ ดร.ตุ้ยยินดีต้อนรับประชาชน และนักวิทยาศาสตร์ทุกท่าน และเขาได้แสดงความรู้ความสามารถของเขา ในวิชาวิทยาศาสตร์ของเขาให้ชมด้วย”

บ่ายวันนั้นเอง

บุคลิกเก่งสี่ฟ้าก็พา 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ มาที่ชอยศุภางค์ เจ้าแห้วนำรถเก๋งคันงานแล่นข้ามสะพานไม้เข้าไปในชอย ดร.ดิเรกนั่งเครื่องขีรึมอยู่ตอนหลังรถไปหน้าบึงตึงพล, นิกร, กิมหงวน และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ได้พยายามพูดปดลอบโยนมาตลอดทางว่า ถึงอย่างไร ดร.ตุ้ยก็คงจะมีวิชาความรู้สู้ดร.ดิเรกไม่ได้

“เชื่อกันเถอะวะ” เสี่ยหงวนพูดอย่างเป็นงานเป็นการ ยกมือตบปานายแพทย์หนุ่ม “นักวิทยาศาสตร์สับประดังเคอย่างดร.ตุ้ยนะระมะมันจะสู้แก่ได้ เปรียบเหมือนโบราณท่านกล่าวว่า สหัสตรา เอกะจันโท สหัสไสยา เอกะชงโย”

พลหัวเราะหึ ๆ ชะโงกหน้าถามกิมหงวน

“แปลว่าอะไรวะ”

อาเสี่ยขมวดคิ้ว่น

“แหม เซอบัณฑิตเขิวฮ้ายนี้ มันก็แปลอยู่ในตัวแล้ว คาวพันดวงยอมสู้พระจันทร์ไม่ได้ และคนพันคนที่กำลังนอนหลับ ก็คงสู้คนคนเดียวที่นั่งโยงโย่ไม่ได้”

นิกรจู้ยปากลั่น

“ภายิตของแก ฟังแล้วจับสะคือแนไปเลย” แล้วนิกรก็ยี้ก๊วกับดร.ดิเรก “แกก็หนึ่งไม่มีสอง สามารถแก้เลขท้ายลือตเตอร์ได้แนบเนียนที่สุด หลอกกินเงินมามากต่อมาก กลัวอะไรวะ ทำหน้าตาให้ขี้มเข้มแจ่มใสเถอะน่า วิดกไม่เข้าเรื่องเลย อย่างนี้โบราณเขาว่า ไม่เห็นน้ำตดกระบอก ไม่เห็นกระรอกโก่งหน้าไม้”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หันมาทางหลังรถ

“ลำบากนักก็อย่าพูดโวย นั่งสัปหงกไปเถอะ จะพูดอะไรไม่เห็นมันเข้าเรื่องเข้าราว”

บุคลิกเก่งเล่นลิกเข้ามาในชอยประมาณ 200 เมตร คณะพรรค 4 สหายก็แลเห็นรถเก๋งหลายคันจอดอยู่เรียงรายหน้าบ้านใหญ่แห่งหนึ่ง และบ้านนั้นมีประชาชนเดินเข้าออกพลุกพล่าน เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กล่าวกับเจ้าแห้ว

“เฮีย บ้านนั้นใช่แล้ว หยุดทำรถคันนั้นไว้”

เจ้าแห้วบังคับรถเก่งคันทามหยุดหลังรถไคร้สเตอร์เก้งคันหนึ่ง 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วพากันลงมาจากรถ เจ้าแห้วกล่าวถามเสียหงวนเบา ๆ

“รับประทานมาที่นี่ทำไมกันครับ”

อาเสี่ยแยกเขี้ยว แล้วพูดเสียงยานคาง

“ปู่โซ่ ไม่ใช่เรื่องของมึงเลย มึงมีหน้าที่ขับรถเขาจะให้ขับไปไหน มึงขับไปก็แล้วกัน เลือกลงไม่เข้าเรื่อง”

เจ้าแห้วพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“รับประทานจริงครับ ทีหลังรับประทานเลิกถามกันที รับประทานหมูนี้อาเสี่ยของผมแก้ค่าไปหน่อย”

กิมหงวนหัวเราะ

“เดี๋ยวก็รับประทานโดนพระบาทฟาดโอยฐู๋เท่านั้นเอง”

ทุกคนพากันเดินมาที่หน้าบ้านใหญ่หลังนั้น ประตูบ้านเปิดทั้ง 2 บาน มองแลเห็นตัวตึกใหญ่โตทันสมัยอันแสดงถึงความมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ของท่านเจ้าของบ้าน ที่ประตูบานซ้ายมีป้ายทองเหลืองปรากฏว่า

พระยามหาศาลชนบัตร

และได้ป้ายสีทองเหลืองแผ่นนั้น มีป้ายไม้สีขาขนาดกะทัดรัด ตัวอักษรสีน้ำเงินปรากฏว่า

ดร.ต๋วย รั้งติยานนท์

B. sc. W.C.S.A.B.C.D.

C.O.C.A.C.O.L.A.S.D.Q.G

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ขมวดคิ้วย่น

“อ้อฮ้อ คีกรืออะไรกันไว้ยัดดิเรก ทำไมถึงยาวเพี้ยอย่างนี้”

ดร.ดิเรกพูดหัวน

“ก็เขาเรียนมามาก เขาก็ได้ปริญญามากมายอะซี ป้า เอ ผมเห็นจะแพ้ค็อกเตอร์ต๋วยแน่ ถ้ามันเก่งจริงไปเรียนอเมริกาถึง 14 ปี ผมเรียนที่อังกฤษ 7 ปี เท่านั้น”

นิกรถามเบา ๆ

“คิดเรื่องอะไรล่ะ”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์กลิ่นน้ำลายเอื้อ

“ไม่ใช่ติดคุกโวย โไอหมายถึงเวลาเรียน”

“อ้อ ฟังไม่ถนัด นึกว่าแกไปติดคุกที่ประเทศอังกฤษ 7 ปี”

“แแต่่ม” ดร.ดิเรกพูดเสียงหนัก ๆ เดินนำหน้าพาคณะพรรคของเขาเข้าไปในบ้าน

เจ้าคุณมหาศาลชนบัตร

ทางขวามือของตัวตึกใหญ่ มีตึกชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่ง เพิ่งสร้างเสร็จใหม่เอี่ยม บนตึกมีคนพลุกพล่านมีป้ายขนาดใหญ่อยู่บนหน้าตึกมองแลเห็นถนัด

หอวิทยาศาสตร์

คนใช้ของเจ้าคุณมหาศาล ๆ รีบวิ่งเข้ามาต้อนรับ 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างสุภาพอ่อนน้อม

“เชิญท่านไปหอวิทยาศาสตร์ซีครับ”

ดร.ดิเรกพยักหน้าหงิก ๆ

“ต้อกเตอร์ตุ้ยกำลังทำอะไรอยู่ น้องชาย”

“กำลังอธิบายเรื่องเรดาร์แบบใหม่ให้พวกนักวิทยาศาสตร์ และประชาชนฟังขอรับ ท่านสั่งให้ผมคอยเชิญแขกขึ้นไปบนหอ เชิญเถอะครับ”

นิกรยกมือจับแขนคนใช้ของเจ้าคุณมหาศาล ๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองดูมະຍမ ซึ่งกำลังออกลูกตกเต็มไปหมด นายจอมทะเล้นสุดปากทำท่าหน้าลายสอ

“น้องชาย ขอมะຍมกินสัก 2-3 ลูกได้ไหม แหม - น่ากินจัง โวย ซี้ด เข่าให้กินหน่อยเถอะวะ”

พลคว่าคอนิกรลากตัวไป

“โธ - แคนี่ทำไมถึงตะกะตะกรรมอย่างงี้วะ ไม่รู้จักขายหน้าเขาบ้าง อยากกินประเดี้ยวกลับบ้านผ่านเจ้ากรตเงินหยุดซื้อเอาซี บาทเดียวถมเถไป”

นิกรบ่นพึมพำ

“ว่า ท้องลูกคนนี้ออยากกินของเปรี้ยว ๆ ซะเรื่อย น่ากลัวจะลูกฝาแฝด”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแก้วขึ้นมานบนหอวิทยาศาสตร์ แล้วทุกคนเดินเข้าไปในห้องโถง ซึ่งเป็นห้องกว้างขวาง ภายในห้องมีประชาชนหญิงชายประมาณ 50 คน เดินชมเครื่องมือเครื่องใช้ในการทดลองต่าง ๆ ของดร.ตุ้ย และประชาชนกลุ่มหนึ่งกำลังยื่นห้อมล้อมสุภาพบุรุษในวัยกลางคน ท่าทางภูมิฐาน เขาคือ ดร.ตุ้ยนั่นเอง

เสี่ยหงวนสะกิดแขนนายแพทย์หนุ่ม

“เฮ้ย นั่นไงล่ะ ค็อกเตอร์ตุ้ย”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น มองดูด้วยความอิจฉาริษยาซึ่งเหมือนกับนิสัยของพวกเขา โดยมากที่เห็นใครดีใครเด่นกว่าคนไม่ได้ ดิเรกแหกปากตะโกนขึ้นดัง ๆ

“อย่าเบ่งเลยโว้ย อ้ายกลัว”

“อ้าว” พลอุทาน “อะไรกันล่ะหมอ”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“กันหมั่นไส้ไอ้ค็อกเตอร์ตุ้ย”

“หมั่นไส้เขาทำไมวะ” พลพูดพลางหัวเราะพลาง “เขามาทำอะไรให้แก”

“ไม่รู้ล่ะ กันหมั่นไส้นักวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์ทุก ๆ คน ที่มีความรู้เท่า ๆ กัน หรือดีกว่ากัน” แล้วดร.ดิเรกก็กระซิบกระซาบกับเจ้าแห้ว “เฮ้ย ชกหน้าอ้ายค็อกเตอร์ตุ้ยทีเถอะวะ กันให้แก 100 บาท”

“อู๊ย” เจ้าแห้วคราง “รับประทานพันบาทก็ไม่รับประทานครับ”

“หน้อย แกกลัวมันด้วยหรอ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานไม่กลัวหรอกครับ แต่กลัวติดคุก รับประทานน้ำมันในบ้านเขาจะครับคุณหมอ ทำใจเย็น ๆ นะ เชื้อแห้วเถอะ รับประทานคุณชิ้นเชิงลวดลายเขาก่อน รับประทานถ้าเขาเก่งกว่าคุณหมอ รับประทานแห้วจัดการเอง”

ดร.ดิเรกพยักหน้า

“เอ็งจะทำยังไงวะ”

“รับประทานจะยากเย็นอะไรครับ” เจ้าแห้วพูดเบา ๆ “รับประทานจ้างคนตาบอด ฟันกบาลมันเลย”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินตามเพื่อนเกลอทั้งสาม และพ่อตาของเขาตรงเข้าไปหาค็อกเตอร์ตุ้ย ซึ่งกำลังยื่นอธิบายถึงเรื่องเรดาร์ขนาดจิ๋ว อันเป็นประดิษฐกรรมของเขาที่สร้างให้กองทัพไทย ใช้ฟังเสียงอากาศยานที่อยู่ในรัศมี 300 กิโลเมตร ดร.ตุ้ยรูปร่างสูงชะลูดพอ ๆ กับเสียงหวนพุดซาทำทางสมิ์รท์เองงานเอการ มีหนวดขึ้นตามธรรมดาหัวนอก เขาสวมเสื้อขาวสีขาว และสวมแว่นตาสายตาสั้นเช่นเดียวกับดร.ดิเรก

พวกนักวิทยาศาสตร์ชั้นพล ๆ กำลังอ้าปากหวอฟังคำอธิบายของเขา ซึ่งไม่ผิดอะไรกับสีซอให้ควายฟัง เพราะไม่มีใครรู้เรื่อง เว้นแต่ดร.ดิเรกคนเดียวเท่านั้น

บนโต๊ะสี่เหลี่ยมมีเครื่องวิทยุ และเครื่องเรดาร์วางอยู่

“สงครามเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งเขาต้องการรบ” ดร.ตุ้ยพูดเสียงกังวาน “ข้าพเจ้ารีบเดินทางกลับประเทศไทย ก็เพื่อจะใช้เวลาที่มีอยู่สร้างเครื่องรบให้กองทัพของ

เรา ข้าพเจ้าได้เรียนท่านแล้วว่ารคาร์ หรือเรคาร์เครื่องนี้ จะจับเครื่องเสียงเครื่องบินได้ในรัศมี 300 กิโลเมตร ข้าพเจ้ายินดีจะทดลองให้ท่านชม ขณะนี้ที่สนามบินคอนเมือง หรือน่านน้ำบางกอก ประทานโทษ ข้าพเจ้าหมายถึงพระนคร และธนบุรีอาจจะมีเครื่องบินบินอยู่ เสียงของเครื่องบิน จะทำให้เข็มชี้ตำแหน่งทิศทางเครื่องบินทำงานทันที และมาตราต่าง ๆ ก็จะบอกให้เราทราบ ว่าเครื่องบินอยู่ที่ไหน ห่างจากเราเท่าไร โปรดคอยชมนะครับ”

ดร.ดิเรกกระซิบกระซาบกับนิกร

“อ้ายหมอนี้ไปอยู่อเมริกาตั้ง 14 ปี ลิ่นไม่แข็งเหมือนพวกหัวนอกคนอื่นเลย พูดภาษาไทยได้คล่องปรืด กันไปอยู่อังกฤษเพียง 7 ปีเท่านั้น กลับมาลิ่นแข็งหมด พูดไทยไม่ได้เลย เดียวนี้ก็ยังแข็งอยู่ ภาษาไทยนี่ไม่เพราะเลย พูดก็ยาก ผู้อังกฤษไม่ได้”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“แล้วแกเลือกกลับมาเมืองไทยหาหอกอะไรละ อูย ภาษาไทยไม่เพราะ ปู่ย่าตายาย ของแกล้วนแต่คนไทยทั้งนั้น ไปได้กลืนอายเข้าหน่อยซักจะลิมชาติ เดียวพ่อค้าขับไปเลย”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ชอบกถ แล้วเขาก็ยิ้มกับนิกรอย่างประจบประแจง กระซิบบอกนายจอมทะเล้นเบา ๆ

“เจ้าคือกเตอร์ตุ้ยนี้มันมีความรู้สูงมาก แกช่วยทำให้มัน 5 แด้มหน่อยได้ไหมวะ แล้วประเดี๋ยวพาแกไปเลี้ยงข้าวกลางวัน”

นิกรหัวเราะ

“จริงหรอ”

“ออไร”

“ตกลง แกจะให้กันทำยังไงล่ะ อ้ายเรื่องแกลึงคนละก้อถนัดนัก บอกมาเถอะ”

ดร.ดิเรกมองคู่งู่งของเขาซึ่งกำลังปรับเครื่องวิทยุ และเรคาร์ แล้วนายแพทย์หนุ่มก็เอียงหน้าเข้ามากระซิบกับนิกร

“แกจะทำอย่างไรก็แล้วแต่ อย่าให้เครื่องเรคาร์มันทำงานได้ก็แล้วกัน เอาซี ลงมือได้”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“เลี้ยงจริง ๆ นะ”

“เออน่า”

“ให้ตายห่า”

“ปู่ไร่วัย เชื้อเกียรติกันบ้างซี ขนมือจับซาลาเปามือหนึ่งไม่กี่บาทหรือกะ โนน แกลองใช้ความว่องไวของแกดิงเอากรวยแหลม ๆ ที่เครื่องเรคาร์นั้นออกมาได้ไหม ถ้าแกทำได้เจ้าคือกเตอร์ตุ้ยเป็นต้อง 5 แด้มแน่”

นิกรหันมากระซิบกับกิมหงวน

“อ้ายเสีย ขอขมปากหน่อยเถอะวะ แกช่วยแหกปากร้องอะไรขึ้นมาก็ได้ ทุกคนเขาจะได้หันมามองดูแก แล้วกันจะพาไปเลี้ยงข้าวกลางวันที่บ้านเจ้หนอม เอ๊ย ที่เขาวัยไว้อ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ได้สิ เรื่องหน้าด้านละก็มาเถอะ”

ประชาชนที่ยืนมุงดูเจียบกริบ ทุกคนอยู่ในความสนใจ อาลัยกิมหงวนยึดคอขึ้นแล้วขันไม้เสียงลั่นบ้าน

“โอ๊ย โอ๊ย โอ๊ย”

ใครต่อใครหันมามองดูเสียหงวนเป็นตาเดียว ทันใดนั้น อ้ายเสียมือกาวก็ใช้ความว่องไวราวกับฟ้าแลบดึงเหล็กชูปรูปกรวยแหลมอันเล็ก ๆ ออกมาจากเรดาร์แล้วหย่อนมันลงในกระเป๋ากางเกง

ดร.ตุ้ยหันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน

“ประธานโทษ ท่านสุภาพบุรุษ ข้าพเจ้าไม่ได้เปิดการประกวดขันไม้เลย ข้าพเจ้ากำลังทดลองเครื่องเรดาร์ให้แกผู้มีเกียรติของข้าพเจ้าชม”

ดร.ดิเรกพูดกับดร.ตุ้ยทันที และพูดเร็วปรือแบบบทเจรจาของพงศาวดารจีน

“ขอท่านคือกเตอร์ผู้สามารถ อย่าได้เคืองแค้นเพื่อนข้าพเจ้าเลย เท่าที่เพื่อนข้าพเจ้าแก๊งขันไม้ตะเกาขึ้นก็เพราะขบขันท่านที่ทดลองเครื่องเรดาร์นี้ ข้าพเจ้า และเพื่อน ๆ ไม่เชื่อเลยว่าเรดาร์ของท่านจะทำงานได้ ขอท่านตัวเก็งเร่งทดลองให้เราชมเถิด”

ดร.ตุ้ยกระพริบตาถี่เร็ว เขาโกรธจนปากสั่น โกรธหนักเข้าก็จำต้องเค้นหัวเราะออกมา

“ข้าพเจ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลก”

นิกรลอยหน้าถาม

“โลกไหนจ๊ะ โลกนี้หรือโลกพระอังคาร”

ดร.ตุ้ยยกฝ่ามือลูบหน้าตนเอง แล้วทำปากยื่นมองดูคณะ 4 สหายอย่างเดียดดาล

“ท่านสุภาพบุรุษ” เขาพูดเสียงหนักแน่น “ถ้าท่านกระทำตนไม่สมกับความเป็นสุภาพบุรุษ ข้าพเจ้าจะให้คนของข้าพเจ้าเชิญท่านออกไปจากบ้านเดี๋ยวนี้ และบางทีอาจจะมีการซ้อมกันบ้างก็ได้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่รับผิดชอบ โปรดดูทางขวามือนั้น คนของข้าพเจ้ายืนกอดอกอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อม สมเดช ยนตรกิจ, สุรชัย ลูกสุรินทร์, ชูชัย พระขรรค์ชัย, ประเสริฐ ส.ส., ถวัลย์ วงศ์เทเวศร์ และเพิก สิงห์พัลลภ ท่านจะต้องการมวยไทย หรือมวยสากลได้ทั้งนั้น”

คณะพรรค 4 สหายเขียนวาทไปตามกัน เมื่อแลเห็นนักมวยที่กล่าวนามมานี้ ขึ้น
ถมิ่งทิงอยู่ในแถว นิกกร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เจียบไวยพวกเรา เดี่ยวจับตัว ง่า ... คุณคือเตอร์กรับ ดึงต่างว่า ผมจะขอร้อง
ยี้เกเล่นเบา ๆ ได้ไหมครับ”

ดร.ตุ้ยยกมือเกาศีรษะ

“ไม่ต้องดึงต่าง คุณร้องไม่ได้เป็นอันขาด”

“แหม ใจคำเหลือเกิน ร้องนิกก็ไม่ได้”

ดร.ตุ้ยเค้นหัวเราะ ก้มหน้าก้มตาเปิดเครื่องเรดาร์ แต่เรดาร์ทรยศแล้วมันไม่ยอม
ทำงาน เพราะส่วนสำคัญของมันหายไปขึ้นหนึ่ง นักวิทยาศาสตร์เอกแห่งนี้อटक พยายามสำรวจสิ่ง
ที่ชำรุดเสียหายก็ไม่พบ ดร.ดิเรกยกมือปิดปากหัวเราะคิกคักจนกระทั่งดร.ตุ้ยเดือคดลเหลือที่จะ
กล่าว

“หัวเราะอะไร” เขาตวาดดิเรกเสียงลั่น

“อูะ มันขึ้นนี้คุณ ถ้าปากนักก็อย่าทดลองเลยครับ”

ดร.ตุ้ยยิ้มแค้น ๆ มองดูเครื่องเรดาร์อีก แล้วสะดุ้งโหยง เมื่อเห็นส่วนประกอบขึ้น
นั้นหายไป เขาก็มองหาตามใต้โต๊ะ แล้วกล่าวกับทุกคนว่า

“ท่านผู้มีเกียรติ และไร้เกียรติ กรุณาอประเดี้ยวครับ เครื่องอุปกรณ์ขึ้นหนึ่งหลุด
เสียแล้ว”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ถ้าวัตถุขึ้นนั้นไม่ได้ คุณทดลองได้ไหมครับ”

“ซอริ่ ทดลองไม่ได้หรือคุณ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก

“คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ น่าจะแก้ไขทดลองให้ได้”

ดร.ตุ้ยขบกรามกรอด

“ก็ส่วนสำคัญมันหลุดหาย จะให้ผมทดลองอย่างไรกัน หรือคุณสามารถทดลอง
แทนผมได้”

ดร.ดิเรกยิ้มแป้น

“ออไร่ ผมทดลองได้แน่นอน ไม่มีอะไรที่ยากเกินความสามารถของผม เครื่อง
เรดาร์ของคุณผมหลับตาทำก็ได้”

ดร.ตุ้ยกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง มองดูดร.ดิเรกอย่างดูหมิ่น

“เชิญ เชิญหน้อยเถอะครับ ความรู้ของผมแน่แก่ทางอึ่งเท่านั้น เข้าใจไหมครับ”

ดิเรกว่า “เอาละ ผมขนาดหางอึ่ง จะแสดงภูมิอวดคุณ ซึ่งมีความรู้ขนาดหางหมาให้ดู”

ดร.ตุ้ยแยกเขี้ยวมองดูประชาชนที่ยืนห้อมล้อมเขา แล้วกล่าวขึ้นดัง ๆ

“ท่านสุภาพชนทั้งหลาย บัดนี้สุภาพบุรุษหนุ่มผู้นี้ได้อวดอ้างว่า เขามีความรู้ความสามารถเหนือข้าพเจ้า สามารถที่จะแสดงเครื่องเรดาร์ขนาดจิ๋วอันประดิษฐ์กรรมของข้าพเจ้าให้ท่านชมได้ ฉะนั้น ขอท่านทั้งหลายคอยชมความสามารถของนักวิทยาศาสตร์หัวในผู้นี้”

“หน้อย” ดิเรกคราง “หัวใน เอ๊ย ประเดี๋ยวพอให้อ้ายแห้ววิ่งไปเอาปริญญาที่บ้านมาให้ดูเสียหรือ”

เจ้าแห้วได้ยื่นเข้าก็พูดเสริมขึ้น

“รับประทานอย่าให้วิ่งไปเลยครับ มันไกลเหลือเกิน รับประทานลิ้นห้อยแน”

ดร.ดิเรกยิ้มแป้น เดินเข้ามายืนข้าง ๆ ดร.ตุ้ยแล้วยกมือขวากันนักวิทยาศาสตร์อเมริกาออกห่างเขาพลางตวาดเว็ด

“หลีกไป ข้าพเจ้านายดิเรกจะแสดงให้ท่านดู”

คราวนี้คนที่ยืนห้อมล้อมอยู่ ต่างมองดูหน้ากัน และพูดกันพึมพำ

“ดิเรก ดีอกเตอร์ดิเรกกระมัง ถ้าจะใช่แล้วม่ายก็คงไม่กล้าลุ่มครมดร.ตุ้ย”

ดิเรกยิ้มสิริชะไค้งค้ำบอย่างงดงาม

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือดีอกเตอร์ดิเรกผู้เชี่ยวชาญวิชาวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์ปริญญาที่ได้รับสมญาว่าหมอเทวดา จะแสดงภูมิรู้ของข้าพเจ้าเปิดเครื่องเรดาร์นี้ให้ท่านชม”

คราวนี้ เสียงตบมือของประชาชนซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์หัวในทั้งหลายเป็นส่วนใหญ่ก็ดังขึ้น สายตาที่มองดูดร.ดิเรกนั้น แสดงความชื่นชม และเลื่อมใสในความรู้ความสามารถของเขา เพราะใคร ๆ ก็ยอมทราบดีว่า ดร.ดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์ขนาดศาสตราจารย์ไอสไตน์ยอมชุก

ดร.ตุ้ยจ้องตาเขม็งมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจยิ่ง เขาทราบมานานแล้วว่าในประเทศไทยนี้มีนักวิทยาศาสตร์ชั้นอ่องอยู่คนหนึ่งชื่อดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่เคยประดิษฐ์อะไรต่ออะไรมามากต่อมาก แม้กระทั่งมะ هنگอ๊ด โนมดึกก็ยังสามารถทำได้ บัดนี้เขาได้พบคู่ปรับคนสำคัญของเขาเข้าแล้ว ดร.ตุ้ยก็มีนิสัยเช่นเดียวกับดิเรกนั่นเอง คือไม่ยอมให้ใครดีเด่นกว่าตนในวิชาสาขาเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม โดยมารยาท ดร.ตุ้ยก็จำต้องยิ้มแย้มแจ่มใสกับดิเรก เขายื่นมือให้ดิเรกจับ

“สวัสดีครับ คุณหมอ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมหาศาลที่ได้รู้จัก และเห็นตัวจริง คุณหมอในวันนี้ เราเป็นนักวิทยาศาสตร์ด้วยกัน ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณหมอมานานแล้ว ตั้งแต่ผมอยู่ที่อเมริกา”

ดิเรกทำเก๊กหน้า เขย่ามือดร.ตุ้ย

“เฮา คู ยู คู”

ดร.ตุ้ยหัวเราะ

“ลำบากนักก็พูดภาษาไทยกันดีกว่านะครับ เราเป็นคนไทย ภาษาไทยของเรา ย่อมดีกว่าภาษาอื่น”

ดิเรกว่า “ลีนไอมันแข็ง พูดไทยไม่ใคร่ได้”

นิกรมั่นไส้เต็มทนก็พูดเสริมขึ้น

“ถ้าจะแตกสติกนินเข้าไป ลีนถึงได้แข็ง”

ประชาชนต่างพูดกันเสียงจ้อกแจ้กจอบแจบ นักวิทยาศาสตร์กับนักวิทยาศาสตร์ได้มาเผชิญหน้ากันเข้าแล้ว วันนี้คงจะมีการทดลองภูมิกันอย่างสุดเหวี่ยง ซึ่งบางทีจะได้ชมแสงเข้ากวงก็ได้

ดร.ตุ้ยกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย ซึ่งเขาเข้าใจว่าทุกคน แม้กระทั่งเจ้าแห้ว เป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นดีทั้งนั้น

“ผมขอต้อนรับพวกท่านด้วยความเต็มใจ” แล้วเขาก็ยิ้มกับเจ้าแห้ว “คุณมาจากเมืองนอกเมื่อไรครับ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานผมมาจากบ้านนอกครับ ไม่ใช่เมืองนอก และมาตั้งแต่เด็ก ๆ รับประทานผมเป็นจี๊ข้าท่านเหล่านี้”

“อ้อ มีน้ำละ หน้าตาแกมันบอกอยู่ชัด ๆ ว่าเป็นจี๊ข้าเขา”

เจ้าแห้วหันมาถามกิมหงวน

“รับประทานสง่าราศีของผม รับประทานไม่มีบ้างเลยเชียวหรือครับ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ราศีของแกมีเหมือนกัน แต่ว่าเป็นราศีจี๊ข้า”

ดร.ดิเรกโบกมือให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วเขาก็กล่าวกับดร.ตุ้ยอย่างเป็นทางการ

“คุณตุ้ยที่รักถามคุณจริง ๆ เอะว่า คุณไม่สามารถจะทำให้เครื่องเรดาร์นี้ทำงานได้หรือครับ”

ดร.ตุ้ยสั่นศีรษะ

“มันจะทำงานได้อย่างไรกัน ในเมื่อมันขาดส่วนประกอบที่สำคัญ เช่นเดียวกับรถยนต์ที่ไม่มีน้ำมันจะแล่นไปได้ได้อย่างไรกันครับ”

นิกรพูดสอดขึ้น

“แล่นได้ซีครับ ถ้าหากเราจะช่วยกันลาก หรือเข็นมันไป”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก ยกมือตอบว่านิกรเต็มแรง

“เว็ล เวล เหวล เป็นถูกแล้ว อิท อีส ออไร้ ถึงแม้ว่ามันจะขาด

ส่วนประกอบสำคัญบางอย่าง นักวิทยาศาสตร์มือชั้นผมย่อมสามารถที่จะทำให้เรดาร์นี้ทำงานได้ คอยคุณะครับ”

ความสงบเงียบขึ้นทันที สายตาของทุก ๆ คนจ้องมองที่ดร.ดิเรกเป็นตาเดียว นายแพทย์หนุ่มเริ่มลงมือตรวจ และแก้ไขเครื่องเรดาร์กับวิทยุอย่างละเอียดถี่ถ้วน ถอดโน่นดึงนี่ใต้นั้น หมุนโน่นยุ่งไปหมด ถึงข้าพเจ้าผู้ประพันธ์จะอธิบายให้ท่านฟังอย่างไรก็ไม่รู้เรื่อง รู้แต่ว่ามันเป็นเครื่องเรดาร์จับเสียงอากาศยาน

ในราว 5 นาที ดร.ดิเรกก็สามารถเดินเครื่องเรดาร์ได้ ท่ามกลางความตื่นเต้น ประหลาดใจของประชาชนคนดู แม้กระทั่งดร.ตุ้ยเอง เสียงดบมืออย่างสนั่นหวั่นไหวดังขึ้น ดิเรกชูมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะหมุนตัวไปรอบ ๆ ใบหน้าของเขาแดงก่ำ เพราะความภาคภูมิใจ

“ฮะ ฮ้า สำเร็จ มันเป็นสำเร็จ เห็นหรือยังครับว่านักวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย อังกฤช มีความสามารถเป็นยอดเยี่ยมอย่างนี้ ไชโย ... ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว ท่านผู้ใดยังคิดว่าคือค็อกเตอร์ตุ้ย มีวิชาความรู้เกินหน้าข้าพเจ้าขอให้ยกมือขึ้นซิ”

ไม่ปรากฏว่ามีใครชูมือขึ้นเลย นอกจากดร.ตุ้ยคนเดียวที่ชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะด้วยความโกรธแค้นที่ดร.ดิเรกหักหน้าลบเหลี่ยมเขาต่อหน้านักวิทยาศาสตร์หัวในทั้งหลาย

“มันฟลุ๊ก มันฟลุ๊กที่สุด ที่ท่านสามารถบังคับเรดาร์ของข้าพเจ้าให้ทำงานได้ ข้าพเจ้าค็อกเตอร์ตุ้ยไม่เคยยอมแพ้ใคร แม้แต่นักวิทยาศาสตร์มือหนึ่งในอเมริกาขังสู้ข้าพเจ้าไม่ได้”

ดร.ดิเรกยิ้มหวานจ้อย

“ท่านเอ๊ย ท่านเปรียบเหมือนนกน้อย ๆ ที่อยู่ภายใต้กะลาครอบ และมีความสำคัญ ผิดคิดว่ากะลานั้นคือจักรวาลอันกว้างใหญ่ ข้าพเจ้าสี่คือนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลกนี้มีเพียงแต่ลูกน้องของข้าพเจ้า ก็สามารถที่จะทำให้ท่านจนสนเท่ห์ใจอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้” พูดจบดร.ดิเรกก็หันมาทางนิกร “เฮ้ย เอากระเป๋าเงินของคุณตุ้ยคืนให้เขาเถอะ”

นิกรสะดุ้งโหยง รีบล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรหนังจระเข้ออกมาคืนให้ดร.ตุ้ย นัยน์ตาเหลือก

“มายก็อด” เขาครางแบบเดียวกับดิเรก “คุณเอาไปได้อย่างไรกันครับ”

นิกรช่วยสคูตีดิเรก

“ไม่ยากเลยคุณ ค็อกเตอร์ดิเรกอาจารย์ของผมได้สอนผมให้มีความรู้ความชำนาญในทางวิทยาศาสตร์อย่างยอดเยี่ยม ผมใช้อ่านาจอไฟฟ้าในตัวผมบังคับให้ซองธนบัตรในกระเป๋าคุณเลื่อนออกมาแล้วกระโดดเข้ามาสู่อุ้งมือผมอย่างง่ายดาย”

เสียงจ้อกแจ้กจอแจของประชาชนที่ห้อมล้อมอยู่ดังขึ้นอีก ดร.ตุ้ยทำตาปริบ ๆ ความเคียดแค้นชิงชัง ความอิจฉาริษยา ดร.ดิเรกทำให้เขาหมดความสุข จิตใจเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท

ดร.ดิเรกยกมือตบ่านักวิทยาศาสตร์แห่งสหรัฐอเมริกา

“คอยคุณะครับ ท่านสหาย ต่อไปนี้ ผมจะบรรยายคุณภาพของเรดาร์ให้ท่านผู้มีเกียรติเหล่านี้ฟัง”

เสียงตบมือดังกราวใหญ่ ใครต่อใครพากันเลื่อมใสดิเรกยิ่งกว่าดร.ตุ้ย นายแพทย์หนุ่มเริ่มต้นอธิบายด้วยเสียงอันฉลาดฉลาด เป็นการอธิบายเกี่ยวกับหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะเกี่ยวกับหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะเกี่ยวกับวิทยุ และกระแสไฟฟ้า คนฟังตั้งอกตั้งใจฟังทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครรู้เรื่อง แต่ดร.ตุ้ยเท่านั้นที่ทราบดีว่าดร.ดิเรกคู่แข่งชั้นของเขามีความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ไม่ยิ่งหย่อนกว่าเขา หรือนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลกเลย

ในราว 15 นาที การอธิบายเรื่องเครื่องเรดาร์ก็สิ้นสุดลงท่ามกลางเสียงตบมือของประชาชนคนฟัง โดยเฉพาะ 4 สหายตบมือดังกว่าเพื่อน ชายชราคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์หัวใน และเป็นอาจารย์สอนวิชาวิทยาศาสตร์แห่งโรงเรียนเตรียมอุดมคนหนึ่ง เดินเข้ามาขอจับมือกับนายแพทย์ดิเรก

“หลานชาย ผมเชื่อเหลือเกินว่า ไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนไหนอีกแล้วในประเทศไทย ที่จะทรงคุณวุฒิเหนือคุณไปได้ คุณเก่งมากทีเดียว ถ้าไม่รังเกียจละก็ ผมขอฝากตัวเป็นศิษย์ของคุณสักคนเถอะครับ”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ยิ้มอาย ๆ

“ได้ซีครับคุณลุง คุณลุงจะเรียนวิชาความร้อนแสงเสียงฟิสิกส์เคมีได้ทั้งนั้น ผมยินดีจะถ่ายทอดความรู้ให้โดยไม่ปิดบัง”

นิกรเอื้อมมือเจี๊ยะแขนชายชรา

“แต่ถ้าหากว่าคุณลุงจะหัดลิกไว้ปราบคอมมิวนิสต์บ้างละก็ สมัครกับผมได้ นะครับ”

หลวงวิทยาศาสตร์ชำนาญทำตาเขียวกับนิกร

“นี่คุณจะให้คนแก่อายุเกือบ 70 ปีแล้ว หัดยิงเข็งงั้นหรือ”

“ก็เป็นอะไรไปละครับ สมัยนี้ยกกำลังเฟื่องซิงด้วยเงินด้วยทองกันให้ลุ่มไป”
แล้วนิกรก็พูดเสียงยานคางแบบยี่เก “ความจริงตัวของเกล้ากระผมเองตั้งแต่พละเมืองมาก็เป็น
เวลานานนักหนาแล้ว ต้องมานอนกลางดินกินกลางทรายอยู่ในป่าดง”

“เฮ้ย” เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๆ เอ็ดตะโรลูกเขยของท่าน “ที่นี่ไม่ใช่บ้านของเรานะโว้ย
แล้วกัน อ้ายนี่ทะเลิ่งไม่รู้จักกาลเทศะ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“อย่างนี้เขาเรียกว่าทะเลิ่งตลอดศก” แล้วอาเสี้ยก็ยกมือตบปากคุณหลวงผู้เฒ่า “อย่า
ไปถือนั่นเลย น้องชาย อ้ายหมอนี่มันบ้า ๆ บอ ๆ”

หลวงวิทยาศาสตร์ ๆ โกรธจนหัวเราะ

“เอื้อ เราแก่จะเข้าโลงอยู่แล้ว เสือกมาเรียกว่าน้องชาย แหม อ้ายหนุ่ม
สมัยนี้นะ มันทะเลิ่งสิ้นดีเลย”

อาเสี้ยทำคอย่น

“ตายห้า ขอโทษเถอะครับ ผมเผลออกไป ความจริงคุณลุงยังไม่แก่นี่ครับ มอง
ผาด ๆ ผมคิดว่าเป็นเด็กหนุ่มเสี้ยอีก”

คราวนี้ หลวงวิทยาศาสตร์ ๆ ยิ้มเป็นทันที เขาเอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบกับ
เสี้ยหงวน

“ขบเผาะยังได้น้า อ้ายหลานชาย”

อาเสี้ยหัวเราะ เอื้อมือกอดเอวคุณหลวง

“อ้าวกับลื้อมันก็เหมือนกันนั่นแหละ” เสี้ยหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “มือชั้นเรา
มันต้องเลือก อ้ายชนิดที่ขบดังเผาะ ๆ 14 กว่า 15 หย่อน ๆ แน่ไปเลย”

คุณหลวงผู้เฒ่าปลัดกิมหงวนเซไปทางหนึ่ง

“ทะเลิ่ง แหม ทะเลิ่งชิบหายเลยอ้ายนี่”

กิมหงวนพยักหน้า

“ยังได้น้าพี่ชาย”

หลวงวิทยาศาสตร์ ๆ รีบเดินเลี้ยวไปจากที่นั่น คณะพรรค 4 สหาย และประชาชน
ที่ยืนห้อมล้อมอยู่หัวเราะคิกคักไปตามกัน ดร.ตุ้ยเอื้อมือจับแขนดร.ดิเรกบีบแน่น แล้วกล่าวว่า

“คุณหมอ ขอให้เราลองภูมิกันอีกสักหน่อยเถอะน่า เอาละ สำหรับความรู้ทาง
เรดาร์ ผมอาจจะด้อยกว่าคุณหมอบ้างก็ได้ แต่ว่าในวิชาไฟฟ้า และวิทยุ คุณหมอสู้ผมไม่ได้
แน่นอน”

นิกรเอื้อมือเจ็ยแขนดร.ตุ้ย

“คุณคือค็อกเตอร์ที่รัก กระเป๋าเงินของคุณวิ่งเข้ามาสู่อุ้งมือผมอีกแล้ว นี่ครับ โปรด เก็บไว้ให้ดีหน่อย ถ้าอีกครั้งละก้อ ผมเอานาจะบอกให้”

ดร.ตุ้ยตาเหลือกลาน รีบตะครุบซองธนบัตรหนังจะเข้ามาจากมือนิกรด้วยความประหลาดใจยิ่ง ดร.คิเรกกล่าวกับคู่แข่งของเขา

“พูดแล้วจะว่าคุย คุณตุ้ย วิชาวิทยุกับวิชาไฟฟ้าผมเก่งมาก แม้แต่ท่านมหाराชาสิงหะปุระนั้นทวดศิโรนุสรณ์ยังออกปากชมผมเลยว่า ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกนี้ คุณจะลองกับผมโดยวิธีใดล่ะ”

ดร.ตุ้ยเค้นหัวเราะ ชีมือไปทางซ้ายของห้องทดลองวิทยาศาสตร์

“ไปทางโน้น คุณหมอ ผมจะให้คุณหมอมชมหุ่นผีของผม”

“อะไรนะครับ” อาเสี่ยถาม

ดร.ตุ้ยหันมาทางเสี่ยหงวน

“หุ่นผีครับ”

“อ้อ ได้ยินเป็นหุ่นหมี อัยคำว่ามี, ผี, สี, หยี, ปี ภาษาไทยของเราละ มันฟังคล้าย ๆ กันนะครับ”

ดร.ตุ้ยหัวเราะ กล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“เชิญครับ เชิญทางโน้น ผมจะให้พวกคุณชมหุ่นผีของผม ซึ่งสามารถเคลื่อนไหวเดินเหินได้ด้วยอำนาจกระแสคลื่นวิทยุอันเป็นประดิษฐกรรมของผม ที่ผมนำมาจากอเมริกา ผมรับรองว่า หุ่นผีมันจะปฏิบัติตามคำสั่งของผมทุกประการ” แล้วเขาก็ยิ้มให้กับประชาชนคนคูที่กำลังคลายความเลื่อมใสในตัวเขา “ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ถ้าท่านสนใจในหุ่นผีของผมละก้อเชิญไปชมนะครับ”

ใครคนหนึ่งพูดขึ้นเปรย ๆ

“จะทำได้จริงรื้อ ผมกลัวว่ามันจะเหมือนกับเครื่องเรดาร์ ประเดี๋ยวก็ถูกคุณคิเรก แกลบคมเล่นอีกหรือ”

ดร.ตุ้ยแสดงสีหน้าไม่พอใจทันที แต่ด้วยมารยาทเขาจึงไม่อาจจะโต้ตอบกับผู้ที่กล่าวคำดูหมิ่นเขาได้ เขาเดินนำหน้าคณะพรรค 4 สหายกับประชาชน ซึ่งล้วนแต่เป็นนักวิทยาศาสตร์หัวใน ตรงไปทางซ้ายสุดของหอวิทยาศาสตร์

แล้วทุกคน ก็มายืนอออยู่ที่หน้าหุ่นเหล็กตัวหนึ่ง รูปร่างหน้าตาของมันเหมือนกับผีดิบ ทำด้วยแผ่นเหล็กกล้าน้ำเกลียดน่ากลัวมาก ฟันสีทากก็แถมเขียว ขนาดของหุ่นเหล็กโตกว่าธรรมดาเล็กน้อย มองเผิน ๆ คล้ายกับเสื้อเกราะนักรบโรมันสมัยโน้น มีหมุดเหล็กย้าเต็มตัว

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้นอีก วิพากษ์วิจารณ์กัน พล พัชรภรณ์มองดูหุ่นผีด้วยความสนใจยิ่ง แล้วเขาก็กล่าวกับคิเรก

“แกอย่าลุ่มลุ่มเขาเลยวะหมอ เราเป็นคนไทยด้วยกัน มีอาชีพความรู้เหมือนกัน ไม่ควรจะอิจฉาริษยาเขา”

ดิเรกสันศิริชะ

“ไม่ได้ ๆ ๆ กันจะต้องลบเหลี่ยมด็อกเตอร์ตุ้ยจนกว่าเขาจะยอมอ่อนน้อม ยูคิดดูซิ คนไทยเรานะ น้อยคนนักที่จะชื่นชมในความดีเด่นของผู้อื่นที่มีอาชีพเดียวกัน แม้กระทั่งในสถานมีเกียรติ นักการเมืองของเราแข่งคอยปิดแข่งปิดขากัน สาตสีใส่กัน ใครไม่ได้โกง หรือยังไม่มีโอกาสโกง ก็แหกปากตะโกนโพทนาว่า นายคนนั้นรับประทานจอบ นายคนนี้รับประทานเสียม นายคนนั้นรับประทานข้าวสาร พอตัวได้โกงบ้างก็พยายามปิดแข่งปิดขากันอื่น เพื่อตนจะกินคนเดียว กันก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากว่าด็อกเตอร์ตุ้ยมีวิชาความรู้เหนือกันแล้ว ชื่อเสียงของกันมันจะด้อยลงไป เพราะฉะนั้น กันจะต้องหาทางเขียนด็อกเตอร์ตุ้ยให้ย่อยยับ”

“ถ้าคนไทยทุกคนมีความคิดเหมือนอย่างแก ชาติของเราก็ค่อมจมนแน่”

“ไม่ทราบ ชาติไม่ได้เป็นของกันคนเดียวนี่หว่า สมัยนี้ตัวใครก็ตัวใคร มือใครยาวสาวได้สาวเอา มือใครสั้นอดแฉก”

พลอดหัวเราะไม่ได้ เขามองดูคร.ตุ้ยซึ่งกำลังลูบค้ำหุ่นผิของเขา และเปิดด้านหลังของหุ่นสำรวจเครื่องยนต์กลไกในนั้น แน่นอนละ หุ่นตัวนี้เขาได้ลงทุนนับแสนสร้างมันขึ้นด้วยความยากลำบาก และต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อยกว่าจะสำเร็จ โดยร่วมมือกับเพื่อน

นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันหลายคน

ดร.ตุ้ยจัดแจงเปิดเครื่องวิทยุ เพื่อบังคับให้หุ่นเคลื่อนไหว ใครต่อใครจ้องมองดูด้วยความสนใจยิ่ง

มีเสียงกระหึ่มเบา ๆ เหมือนไดนาโมไฟฟ้าหมุน ดร.ตุ้ยนั่งอยู่บนโต๊ะวิทยุ หยิบโน่นหยิบนี่ขุ่นไปหมด สักครู่หนึ่ง ความประหลาดมหัศจรรย์ใจก็เกิดขึ้น หุ่นสี่ริ้วเคลื่อนไหวได้อย่างฉับ มันเดินโย่งโย่ง และค่อนข้างล่าช้า ดร.ตุ้ยยิ้มเป็น ออกคำสั่งบังคับหุ่น ซึ่งหุ่นฝึกระทำตามคำสั่งของเขาอย่างเคร่งครัด

“หยุด เดิน ขวาทัน ซ้ายหัน กลับหลังหัน ชูมือขวาขึ้น เอามือลง วิ่งซอยเท้าอยู่กับที่”

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว ผู้ที่กำลังขาดความเลื่อมใสดร.ตุ้ยได้เริ่มเลื่อมใสเขาอีก ดร.ดิเรกหน้าจ้อยทำตาปริบ ๆ มองดูหุ่นผี และนี่ก็อิจฉาริษยาในความสามารถของนักวิทยาศาสตร์แห่งอเมริกา

กิมหงวนพอใจหุ่นผีตัวนี้มาก ที่มันกระทำตามคำสั่งของนายมันเป็นอย่างดี อาเสียปราดเข้ามาหาดร.ตุ้ย แล้วกล่าวกับเขา

“คุณนุยกัรบ”

ดร.ตุ้ยทำหน้าชอปกด

“ผมซื้อตุ้ยครับ ทางที่ดีเรียกผมว่า ศาสตราจารย์ดีกว่า แม้แต่ฝรั่งเขายังเรียกผมว่า ศาสตราจารย์”

กิมหงวนหัวเราะ

“หุ่นผีของคุณตัวนี้นะ ลูกเต๋าเหล่าใครครับ”

ศาสตราจารย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอื้ออก

“เปล่า ไม่มีพ่อดีแม่”

“อ้าว แล้วมันออกมาจากไหนล่ะ ท่านศาสตราจารย์”

“ผมประดิษฐ์ขึ้นเอง สร้างขึ้นด้วยความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยม”

“ขอโทษ คุณลงทุนเท่าไร”

ดร.ตุ้ยนิ่งคิด

“ประมาณ 10,000 เหรียญครับคุณ คิดเป็นเงินไทย ก็ต้องคิดอัตราแลกเปลี่ยน ตลาดมืดในราวสองแสนบาท”

อาเสี้ยพยักหน้าหงิก ๆ

“ผมชอบหุ่นผีของท่านศาสตราจารย์มากทีเดียวครับ และอยากจะได้มันเป็น กรรมสิทธิ์ของผม ท่านศาสตราจารย์ขายให้ผมเถอะน่า”

ดร.ตุ้ยหัวเราะ

“คุณมีเงินพอที่จะซื้อหุ่นของผมได้หรือครับ”

เหมือนกับน้ำมันเบนซินราดลงบนกองเพลิง อาเสี้ยกิมหงวนลุกก็ขึ้นมาทันที ใบหน้าของเขาแดงก่ำ หูแดงเป็นลูกตำลึง ริมฝีปากสั่นระริก แต่แล้วอาเสี้ยก็ปลอบใจตนเองด้วยการหัวเราะ

“ฮะ ฮะ คุณตุ้ย คุณนะมีตาเสี้ยเปล่า หามีเวาไม่ คุณคงไม่ทราบหรอกว่า ชายหนุ่มรูปหล่อ ร่างสูงโปร่งที่กำลังขอซื้อหุ่นผีของคุณอยู่นี้คือมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ที่ว่าแห่งประเทศไทย ก็หมายความว่า ในเมืองไทย หรือกรุงสยามนี้ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะร่ำรวยยิ่งไปกว่าผม เข้าใจไหมครับ”

“มหาเศรษฐี” นักวิทยาศาสตร์หนุ่มคราง และหัวเราะ “แน่หรือครับ”

เสี้ยหงวนผิวปากหวือ ยักไหล่ทั้งสองข้าง แล้วหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใน กระเป๋าเสื้อเขี่ยออกมาหนึ่งปีกชูดศาสตราจารย์หนุ่ม

“นี่คือคำตอบของผม” พูดจบกิมหงวนก็ฉีกธนบัตรไม่ต่ำกว่า 2,000 บาทออกเป็น ซิ่นเล็กซิ่นน้อย แล้วโปะลงบนศีรษะเจ้าแห้ว ซึ่งยืนทำตาปริบ ๆ อยู่ข้าง ๆ

ดร.ตุ้ย และประชาชนหลายสิบคนที่ยื่นห้อมล้อมอยู่รอบ ๆ ต่างมองดูเสี่ยหงวนด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจยิ่งนัก อาเสี่ยปัดมือทั้งสองข้างไปมา ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ อึ้งใจในกรกระทำของเขา

“ผม” อาเสี่ยร้องลั่นยกมือตบหน้าอกตัวเองดั่งป้าบ “อาเสี่ยกิมหงวน ไทยแท้แห่งไทยแลนด์ ใครละที่อวดเป็นเศรษฐี มา มาลองฉีกแบงก์เอาเห็ง้อกันเล่นสักพัก”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นพึมพำ ทุกคนเชื่อแล้วว่าไม่มีเศรษฐีคนไหนที่กล้าเล่นแผลง ๆ อย่างนี้ เศรษฐินับตรีสีแดงถูกลมพัดกระจายเกลื่อนกลาด พลมองดูกิมหงวนอย่างอนาถใจ อครนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น

“ฉันคิดว่าแกบ้าแน่ ๆ”

กิมหงวนหันมาทำตาเขียว

“ว่าบ้าเรอะ ประเดี้ยวพ่อฉีกอีกนะ”

พลหัวเราะ

“ก็เอาซี ไม่ใช่เงินของข้านี้หว่า”

ดร.ตุ้ยเดินเข้ามาขมกมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างพินอบพิเทา

“ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ได้รู้จักกับอาเสี่ย ง่า อภัยให้ผมเถอะนะครับ ผมนึกไม่ถึงจริง ๆ ว่า คุณคืออาเสี่ยกิมหงวน เพื่อนของผมที่กรุงเทพฯ เคยจดหมายไปถึงผม เล่าให้ฟังว่า ที่กรุงเทพฯ มีมหาเศรษฐีบ้า ๆ บอ ๆ คนหนึ่งชื่อกิมหงวน ร่ำรวยเงินทองมาก ไม่พอใจใคร หรือได้รับการดูหมิ่นจากใคร เป็นต้องฉีกแบงก์เล่น”

อาเสี่ยยิ้มแก้มแทบแตก กวาดสายตามองดูผู้ที่ยื่นห้อมล้อมเขา

“ผมนี่แหละครับ อาเสี่ยกิมหงวนนักฉีกแบงก์ ผมจะต้องวิตกวิจารณ์อะไร เงินของผมมีหลายร้อยล้านซึ่งเสียของผมแก่อุตรีสะสมไว้ให้ผม ขอมอด ๆ อยาก ๆ เมื่อมีชีวิตอยู่ ดายไปแล้วแกก็เอาอะไรไปไม่ได้ นอกจากกางเกงขาก๊วยตัวเดียวที่ผมนุ่งให้แก สำหรับใส่ไปเดินมอ นิ่งว้อคที่เมืองนรก ง่า ว่ายังไ้ครับ ท่านศาสตราจารย์ ผมอยากจะทำหุ่่นฝึของคุณ”

ดร.ดิเรกพูดโพล่งขึ้น

“เฮ้ ไม่มีประโยชน์อะไร มันจะทำให้แกเอง เสียเงินอย่างมากหมื่นเดียวเท่านั้น เอาให้ดีกว่านี้ หุ่่นของกันจะเคลื่อนไหว และทำอะไรได้ทุกอย่าง ไปเที่ยวชองเจ้หนอมก็ได้ คิดเลขง่าย ๆ ก็ได้”

ดร.ตุ้ยโมโหดิเรกจนตัวสั่น เขาควรจะขายหุ่่นฝึได้แล้ว แต่มาถูกนายณรงค์ฤทธิ์ขัดคอ เป็นใครก็ต้องโกรธเป็นธรรมดาอยู่เอง เขามองดูดร.ดิเรกด้วยแววตาแข็งกร้าว

“คุณหมอ หุ่่นของผมยังแสดงอะไร ๆ ให้ชมอีกได้นะ แม้กระทั่งคิดคำนวณเลขก็ทำได้” แล้วเขาก็ออกคำสั่งแก่หุ่่นของเขา “เฮ้ เดินไปยืนข้างโตะนั่นแล้ว เตรียมคิดเลขในใจ”

กิมหงวนหัวเราะคิกคัก กล่าวกับดร.ตุ้ย

“ให้ผมตั้งโจทย์ทำให้เองได้ไหม”

ศาสตราจารย์ตุ้ยพยักหน้า

“ได้ครับ แต่ว่าขอให้เป็นโจทย์ง่าย ๆ หุ่นของผมกำลังเรียน ป. 1 เท่านั้นเอง ขอให้ อาเลี่ยเห็นใจมันบ้าง”

อาเลี่ยพยักหน้ารับรอง

“ครับ ผมจะให้มันคิดเลขง่าย ๆ ที่นักเรียนชั้นประถมหนึ่งทำได้”

ดร.ตุ้ยยิ้มให้เสี่ยหงวน

“เอาสิครับ อ้ายหนูของผมมันพร้อมแล้วที่จะคิดเลขในใจตามโจทย์เลขของอาเลี่ย ผมรับรองว่า มันจะให้คำตอบได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้อง”

กิมหงวนขอคู่มือฝึกของศาสตราจารย์หนุ่ม แล้วเขาก็พูดกับมันคล้ายกับว่า มันเป็นคนธรรมดาที่พูดกันรู้เรื่อง

“เฮ้ อ้ายน้องชาย ลองใช้ปัญญาแกหน่อยวะ 2 บวก 3 เป็นเท่าไร”

ทุกคนจ้องตาเขม็ง มองคู่มือเหล็กไปตามกัน มันยกเท้าขึ้นกระที่บพื้นรวม 5 ครั้ง เป็นคำตอบ ประชาชนตบมือหัวเราะชอบใจ และตื่นเต้นในความสามารของมัน

“เป็นยังไงครับอาเลี่ย” ศาสตราจารย์ตุ้ยกล่าวกับเสี่ยหงวน “อาเลี่ยเห็นหรือยังว่า หุ่นของผมเป็นหุ่นวิเศษ”

“เดี๋ยว ๆ เดี่ยวครับ ให้ผมลองดูอีกหน่อย” แล้วเขาก็กล่าวกับหุ่นฝึกของท่าน ศาสตราจารย์ “เฮ้ ฟังทางนี้ มีเงินอยู่ 100 บาท ไปเที่ยวบ้านเจ้หนอมเสีย 50 บาท กินเหล้า หมดไป 40 บาท ค่ารถสามล้ออีก 5 บาท เหลือเงินเท่าไรวะ ถ้าแกตอบได้ ก็นชูชกเลยให้คืนตาย”

เจ้าหุ่นฝึกนี่อิงไปสักครู่ ก็ยกเท้าขวาขึ้นกระที่บพื้นซ้ำ ๆ แต่หนักแน่นรวม 2 ครั้ง ดร.ตุ้ยทำคอย่น วิ่งเข้าไปยังหุ่นของเขา เจ่มือเขกบอลหุ่นฝึกดังไปก็

“นี่เนาะ เลขเท่านี้คิดไม่ถูก”

เสี่ยหงวนหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นทันที เมื่อท่านศาสตราจารย์เดินกลับมา เสี่ยหงวนก็พูดยิ้ม ๆ

“ขายให้ผมเถอะนะครับ ผมยินดีให้ราคา 200,000 บาท และผมจะจ่ายเช็คให้ท่าน ศาสตราจารย์เดี๋ยวนี้”

ดร.ตุ้ยสั่นศีรษะ

“ขายไม่ได้ครับ ผมจะขายได้ก็ต่อเมื่ออาเลี่ยให้ผม 300,000 บาท”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“แถมจะบ้าหรือวะหงวน บอกว่ากันจะทำให้ก็ไม่เชื่อ”

“ก็กันอยากได้ตัวนี้แหละ หน้าตาเหมือนกับเดียวกัน กันจะได้ไว้ดูต่างหน้าแต่เมื่อกันคิดถึง” แล้วกิมหงวนก็หันมาทำตาเขียวกับใครต่อใครที่กำลังหัวเราะลั่น “ไม่ต้องหัวเราะเหมือนจริงๆ ครับ”

ดร.ดิเรกคว้าแขนเสื้อหงวนดึงเอาตัวออกไปกระซิบกระซาบพูดอะไรด้วย 2-3 คำ อาเสี่ยพยักหน้าหงิก ๆ แล้ว 2 สหายก็กลับเข้ามา ดร.ตุ้ยไม่ชอบหน้านายแพทย์หนุ่มเลย เขารู้ว่าอย่างไรเสีย ดิเรกคงจะยุ่งไม่ให้กิมหงวนซื้อหุนผีของเขา

ศาสตราจารย์หนุ่มกล่าวกับเสี่ยหงวน

“ว่าไงครับเสี่ย 300,000 บาท”

อาเสี่ยสั้นสิริษะ

“ไม่เอาครับ แพง เฮ้ พวกเราโวย กลับกันเสี่ยทีเถอะ ดิเรกมันจะทำหุนผู้หญิงสาวให้กันโวย พูดได้หัวเราะได้เหมือนคนจริง ๆ มีอะไร ๆ พร้อมทุกอย่าง ทำอะไรก็ได้ไปเถอะ”

ดร.ตุ้ยขบกรามกรอด จ้องมองดูดิเรกราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แต่พอสบตากับกิมหงวน ท่านศาสตราจารย์ก็ยิ้มแป้น

“อาเสี่ยครับ ผมน่าจะอยากจะผูกไมตรีกับอาเสี่ย เอาละครับ ผมตกลงขายหุนผีให้อาเสี่ย 200,000 บาท วันหน้าวันหลังผมทำอะไรแปลก ๆ ผมจะได้ไปเสนอขายอาเสี่ยอีก ขอแอ็ดเดรสให้ผมไว้ก็แล้วกัน”

กิมหงวนสั้นสิริษะ

“โน.เค.ครับ 200,000 บาทแพงไป”

“อ้าว” นักวิทยาศาสตร์หนุ่มร้องลั่น “ก็อาเสี่ยต่อผมแล้ว”

“ก็ตะก็คุณไม่ให้ผมนี้มา แล้วจะมาให้เดี๋ยวนี้ผมไม่เอาละครับ ของซื้อของขายมันแล้วแต่ผู้ซื้อไม่ใช่แล้วแต่ผู้ขาย”

“เอ อาเสี่ยนี่พูดเป็นเด็กอมหัวแม่เท้าไปได้ ชาวอเมริกันนะ เขารักษาคำพูดเมื่อลั่นวาจาออกไปแล้วเขาไม่กลับคำง่าย ๆ หรือครับ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ซอร์รี่ ผมเป็นคนไทย ไชเอมิส ท๊อค ไม่เชื่อคุณลองไปถามพวกญี่ปุ่นดูก็ได้ วิสัยคนฉลาดย่อมเปลี่ยนคำพูดได้เสมอ”

ครั้นแล้วคณะพรรค 4 สหายก็พากันเดินไปจากที่นั่น ดร.ตุ้ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ เตือดดาลดร.ดิเรกเหลือทีจะกล่าว นายแพทย์หนุ่มพยายามหักหน้าลบบเหลี่ยมเขา แล้วยังคัดค้านเสี่ยหงวนไม่ให้ซื้อหุนผีอีก

ตอนหัวค่ำคืนวันเดียวกันนั่นเอง

นันทา, นวลลออ, ประภา และประไพนั่งสนทนากับท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 ในห้องโถงชั้นล่าง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำลังเล่าให้ฟังว่า เมื่อตอนสายวันนี้ท่านได้ติดตาม 4 สหายไปที่บ้านคร.ตู่เพื่อชมห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร.ดิเรกกับศาสตราจารย์ตู่เกิดลองภูมิรู้กันขึ้น ผลสุดท้ายดิเรกก็สามารถหักหน้าคร.ตู่ได้

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ เมื่อเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เล่าจบลง

“โอย ชันเหลือเกินคะ ฮี ฮี อู๋ หัวเราะเสียจนเสียคท้อง เจ้าคุณเข้าใจเอาเรื่องชั้น ๆ มาเล่าณะคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำตาปริบ ๆ มองคุณเมียรักของท่านอย่างแปลกใจ

“คุณหญิง”

“จำ เอ๊ย เจ้าขา”

“เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านไม่ได้เล่าเรื่องขบขันอะไรเลย ท่านเล่าถึงการไปชมหอวิทยาศาสตร์ของศาสตราจารย์ตู่ ลูกชายพระยามหาศาลชนบัตร์ต่างหาก”

คุณหญิงวาดชักฉิว

“ก็ดิฉันขันหุ่นผีตัวนั้นนี่คะ มีอย่างรี คิดเลขได้ ทำตามคำสั่งเจ้าของได้ เจ้าคุณนี่ชอบกลแะ คนขันก็ว่า พิลึกแท้ ๆ ประเดี้ยวแม่เฮี้ยวซิบหายเลย ผ่าซีเฮ้า”

เจ้าแห้วเดินก้มตัวเข้ามาทรุดตัวนั่งคุกเข่าข้าง ๆ ประภา แล้วรายงานหล่อนอย่างนอบน้อม

“รับประทานจะมีคนพูดโทรศัพท์ด้วยครับ รับประทานผมถามชื่อไม่ยอมบอก”

ประภาขมวดคิ้วย่น

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานไม่ใช่โทรภาพนี่ครับ ผมจะได้มองเห็นว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย”

นันทายกมือเขกกบาลเจ้าแห้วเต็มแรง

“อ้ายเซ่อ ดีแต่ฉลาดไม่เข้าเรื่อง คำพูดและเสียงของเขาที่พูดกับแก ก็น่าจะรู้ได้ด้วยปฏิภาณของตัวเองว่าเขาเป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย ยกมือคลำศีรษะบ่อย ๆ

“รับประทานถ้าผมมีปฏิภาณเฉียบแหลม รับประทานผมก็ไม่ต้องมาเป็นจู้จ่าให้พวกคุณรับประทานจิกหัวใช้หรือครับ”

แทนที่จะโกรธทุกคนกลับหัวเราะชอบใจ ประภาลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง โถง
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับเจ้าแห้ว

“อ้ายลิง 4 ตัวมันทำอะไรอยู่กันวะอ้ายแห้ว”

“รับประทานอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ครับ”

คุณหญิงวาดแกลั้งดูเจ้าแห้ว

“ตอบก็ไม่ตรงคำตอบ อ้ายเวรนี้ชักเชื่อใหญ่แล้ว เจ้าคุณท่านถามว่า อ้าย 4 คนนั้น
มันทำอะไรอยู่ ไม่ได้ถามว่ามันอยู่ที่ไหน หัดเป็นคนฉลาดเสียบ้างซีโว้ย ตอบใหม่ซี ตอบให้ตรง
คำถาม”

คราวนี้เจ้าแห้วตอบอย่างคล่องแคล่ว

“รับประทานคุณหมอยู่กับหลอดทดลองครับ คุณพลนั่งและจี๊ฟั้น รับประทาน
คุณนิกรนั่งและสะตือ อาเสี่ยกิมหงวนรับประทานนั่งเกากันแกร็ก ๆ รับประทานตานี้ตอบตรง
คำถามเป้งเลย”

3 นางหัวเราะงอหาย ประไพขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว

“ไป อ้ายเปรต ประเดี้ยวแม่เตะยกล้อเลย แกนะ มันมะกอกสามตะกร้า
แกลั้งทำเป็นเซ่อเก่งนัก”

เจ้าแห้วลุกขึ้น เดินหน้าคว่าออกไปทางหลังตึก อีกสักครู่หนึ่งในราว 2 นาที
ประภาก็เข้ามาในห้องโถงอย่างหน้าตื่น ทำทางเต็มไปด้วยความหวาดกลัว หล่อนวิ่งเข้ามาหาเจ้า
คุณปัจจนิก ๆ

“คุณพ่อ คุณพ่อคะ เกิดเรื่องใหญ่แล้วละคะ”

“อะไรกันวะ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถาม

ประภาพูดระล่ำระลัก

“มีใครคนหนึ่งโทรศัพท์มาว่า เขาจะฆ่าดิเรกคะ คุณพ่อ ขอให้ดิเรกระวังตัวให้ดี
อย่างไรก็ต้องตายในคืนวันนี้ เขาเจ็บใจมาก แต่เขาก็สงสารภาเหมือนกันที่ภาจะต้องเป็นม่าย” พูด
จบประภาก็ร้องไห้ “คุณพ่อขา ทำยังไงดีละคะ”

ประไพพูดกับพี่สาวของหล่อน

“ร้องไห้ทำไมคะพี่ภา ดิเรกตายสิคะดี พี่ภาจะได้ครอบครองทรัพย์สมบัติของเขา
ไปละก็อ้าวนานัก อยากจะให้พี่วตายวันตายพรุ่ง จะได้อายุแล้วรู้รอดเสียที อหิวาต์มันก็ไม่ย่างกราย
มาแถวนี้เสียด้วย”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามมองดูหน้ากันอย่างแปลกใจ

“ใครมันโทรศัพท์มาขู่เล่นสนุก ๆ ละกระมัง” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ออกความเห็น

คุณหญิงว่า “เรื่องนี้น่ากลัวนะคะ คงไม่ได้ขู่เล่นสนุก ๆ หรือค่ะ ดิเรกอาจจะไปทำอะไรไว้ให้ใครเจ็บใจก็ได้” พุดจบคุณหญิงวาดก็หันมาทางศรีสะเกี๋ของท่าน “แม่นันเอ๊ย ไปเอา กอริลล่าในตู้เย็นมาให้สักขวดเถอะลูก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะก๊าก

“กอริลล่าเน่มันอยู่ในป่าอาฟริกา ไม่ได้อยู่ในตู้เย็นหรือคุณหญิง”

“อู๊ย ก็ดิฉันเรียกไม่ถูกนี่คะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ พุดเสริมขึ้นอย่างสัพยอก

“เขาเรียกกะโหลกกะลาครับคุณหญิง”

“นั่นแหละค่ะ ดิฉันจำไม่ได้ จำได้แต่วันกลั่นของมันเหมือนแมลงสาบคั่ว ต้มแล้ว
ขึ้นใจ และโก๋ดีเหมือนกัน”

นันทาลูกขึ้นเดินไปที่ตู้เย็น เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ยกมือตบศีรษะชิดาคคนโตของท่าน

“ไม่ต้องวิตกวิจารณ์ให้มากเกินไปหรือลูก พวกเราอยู่กันพร้อมหน้าอย่างนี้ คง
ไม่มีใครกล้าบุกเข้ามาเล่นงานเจ้าดิเรกหรือ ปีนของเราก็มึ ถ้ายังงี้ก็ยิ่งกันยับไปละวะ”

ประธานาตาคลอหน่วย

“หรือคือกเตอร์ตู่เขาเจ็บใจที่เขาถูกดิเรกหลุมคมเขากระมังคะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ คิดมือเป๊ะ

“เออ จริง พ่อนึกได้เดี๋ยวนี้เอง อาจจะเป็นได้ ค้อกเตอร์ตู่แสดงท่าทีเกลียดชัง
ดิเรกมากทีเดียว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดขึ้นบ้าง

“คนที่มีการศึกษาอย่างสูง จะมีจิตใจชั่วทรามคิดมุ่งร้ายหมายขวัญคนอื่นเชียวหรือ
เจ้าคุณ อย่าเพิ่งปรักปรำเขาเลยนะ”

“ยุคนี้เป็นสมัยที่ศีลธรรมกำลังเสื่อมทราม คนชั่วระยำ คนโกง ส่วนมากเป็นคนมี
เกียรติ มีวิชาความรู้ทั้งนั้นแหละครับ”

นันทาลือขวิดเครื่องค่อมชนิดหนึ่งเดินเข้ามาส่งให้คุณหญิงวาด แล้วหล่อนก็นั่งลง
บนเก้าอี้ตามเดิม คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ เบา ๆ

“อย่างไรก็ตาม เจ้าคุณช่วยไปบอกให้พ่อดิเรกรู้ตัวเสียก่อนเถอะค่ะ จะได้ระวัง
ตัวไว้”

“ครับ ดีเหมือนกัน ผมไปหาดิเรกเดี๋ยวนี้” พุดจบท่านก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากหลัง
ตึก ปล่อยให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาด สนทนากับแม่งามทั้ง 4 ต่อไป

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์อันกว้างขวาง ดร.ดิเรกกำลังฉายภาพยนตร์สี
 ธรรมชาติ 16 ม.ม. ให้เพื่อนเกลอของเขาชมอย่างครื้นเครง มันเป็นภาพยนตร์ข่าวงานสงกรานต์ที่
 ท้องสนามหลวง และการแข่งขันว่าวพญาน ซึ่งดร.ดิเรกถ่ายเอง

เจ้าแห้วเข้ามาป่วนเปื้อนกับ 4 สหายด้วย พอภาพยนตร์หมดม้วน เจ้าแห้วก็เปิด
 ไฟฟ้าในห้อง แลเห็นนิกรนั่งสัปหงก อ้าปากหาว น้ำลายไหลยี่คอยู่บนเก้าอี้ พลสะกิดให้
 กิมหงวนมองดู

“อ้ายกรนี่ โบราณเขาว่า คนต้องธรรมีสารง่วงเหงาหาวนอนตลอดศก”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ต้องแกล้งมันเล่นสนุก ๆ” แล้วกิมหงวนก็เดินไปที่ตู้ทึบ เปิดตู้ออก หยิบหัวล้าน
 จำลอง และหมวดปลอมออกมา

เจ้าแห้วหัวเราะก๊ิก

“รับประทานเจ้าคุณท่านมาเห็นเข้า รับประทานอาเสี่ยมีหวังถูกเตะร้อย
 เปอร์เซ็นต์”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ท่านก็ต้องเตะอ้ายกรซีวะ จะมาเตะข้ายังงัยกัน”

“รับประทานอาเสี่ย มีหัวล้านจำลองอยู่ในความครอบครองนี้ครับ”

เสี่ยหงวนค่อย ๆ ยกหัวล้านกระดาศขึ้นสวมศีรษะนายจอมทะเล้นและคิดหมวดให้
 คราวนี้ใบหน้าของนิกรก็เปลี่ยนแปลงไป ไม่ผิดอะไรกับตาแก่หัวล้านแดงแจ๋คนหนึ่ง นายการุณ
 วงศ์กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาตัวเดินเข้ามาในห้อง

“เฮ้ ดิเรก” แล้วท่านก็สะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นนิกรสวมหัวล้านจำลองนั่งสัปหงก
 อย่างเคลิ้มฝัน ไม่ต้องสงสัยว่าท่านเจ้าคุณเดือดดาลสักเพียงใด ท่านคว้าเหยือกแก้วน้ำเย็นบน โต๊ะ
 สี่เหลี่ยมถือเดินเข้ามาหานิกร ยกเหยือกน้ำ และสาคน้ำในเหยือกแก้วถูกหน้านายจอมทะเล้น
 ดังโครม

นิกรสะดุ้งเฮือก ลืมตาโพล่ง

“ฮือโว้ย เล่นประสาหมา ๆ อะไรโว้ย บ้าชิบหายเลย คนกำลังหลับ โอ๊ะ

นี่ใครเอาหัวล้านมาสวมหัวกันว้า คิดหมวดให้ชะด้วย โก๋ไปเลย.....”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือชี้หน้าลูกเขยของท่าน

“แก ทะลึ่งมาก”

นิกรปลดหมวด และถอดหัวล้านออกโยนทิ้ง

“ผมไม่ได้ล้อคุณพ่อ นะครับ ผมนั่งดูหนังเพลิน ๆ เห็นเขาชักว่าวก็เลยเปลี่ยมอย
หลับไป ไม่รู้ว่าใครเอาหัวล้านมาสวมหัวผม”

เสียงหวนพูดกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“อ้ายนี่จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน มันไม่ยอมรับหรือครับ ความจริงมันก็รู้ดีอยู่แล้วว่า
คุณอาหัวล้าน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โบกมือห้าม

“พอ พอ ไม่ต้องอธิบาย เดี่ยวพ่อเตะไม่เลือกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม อย่าชั่ว
สิ่งโตนะโว้ยจะบอกให้” แล้วท่านก็พูดกับดร.ดิเรกอย่างเป็นทางการ “พ่อรีบมาหาแกก็เพื่อจะ
บอกให้แกรู้ตัวว่า ขณะนี้แกกำลังอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย”

พลลืมตาโพลง

“ทำไมครับ”

ท่านเจ้าคุณเปลี่ยนสายตามาที่นายพัชรภรณ์

“เมื่อคืนนี้ มีมนุษย์ลึกลับคนหนึ่ง โทรศัพท์มาถึงประกษา และบอกว่ามันจะสังหาร
ดิเรกให้ได้ในคืนวันนี้ อาสงสัยว่า คงเป็นด็อกเตอร์ผู้แน่ ๆ เพราะดิเรกได้หักหน้าเขา เมื่อตอน
สายวันนี้เอง”

เจ้าแห้วหน้าซีดเหมือนกระดาษ กล่าวถามเจ้าคุณเสียงสั่นเครือ

“รับประทานเขาบอกว่า รับประทานเขาจะฆ่าผมด้วยหรือเปล่าครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกฝ่ามือสลักหน้าเจ้าแห้วเต็มแรง

“ทะเล้งน่า คนอย่างมึงไม่มีความสำคัญอะไรสักนิด มันจะฆ่าแกเอาตะหัวักตะบวย
อะไรกันวะ”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร.ดิเรกยื่นอมยิ้มนิ่งเฉย ไม่ได้มีท่าหวาดกลัวอันตราย
ที่จะเกิดขึ้นกับเขาเลย

“ไอ ค้อนท์ แคร่ ป้า” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหัวเราะ “คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตาย
จะตายดีหรือตายร้าย ตายก่อนตายทีหลังผลลัพธ์ของมันก็เท่ากัน ฝรั่งเศสไม่เคยกลัวใคร ฮะ .. ฮ้า พูด
แล้วจะว่าคุย เมื่อผมอยู่อินเดียผมเคยถูกขู่มาหนี่งแล้ว พวกมหาดเล็กของท่านมหาราชาสิงหะปุ
ระมันเกลียดผม อิจฉาผม เนื่องมาจากท่านมหาราชาโปรดปรานผม”

กิมหวนพูดชัดขึ้น

“ไม่ต้องเล่าสนุกกว่า ฉันจำได้ว่าวันนี้ ฉันได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับท่านมหาราชาของ
แกเกือบร้อยครั้งแล้ว โอเวอร์ไปหน่อย พอที”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ พูดกับพ่อตาของเขาต่อไป

“นักวิทยาศาสตร์ที่เฉลียวฉลาดอย่างผม ยอมให้คนทำร้ายได้ก็ผิดไปละครับ มัน

จะมาไม้ไหนก็เอา”

“รับประทานมาด้วยไม้ไม้เป็นไรครับ สำคัญว่ามันจะมาด้วยปืนเท่านั้น
รับประทานได้แตกเลย คุณหมอเคยมีอิทธิกับใครหรือเปล่าครับ”

ดิเรกว่า “ถ้าจะมีก็เห็นจะเป็นศาสตราจารย์ตู่เท่านั้น แต่ข้าไม่เคยไว้วัย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เตือนดิเรกด้วยความหวังดี

“อย่าประมาท และอย่าพระนั่งตัวนั้ก แก่ต้องระมัดระวังตัวไว้บ้าง เวลานอนอย่า
เปิดประตูห้องทิ้งไว้”

ดิเรกหัวเราะ

“เปิดไม้ได้หรือครับ อ้ายกรรมันคอยแอบดูผมเสมอ”

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้ หันมาทนายจอมทะเล้น

“คุณอะไรวะ”

“ดูดิเรก มันแสดงบทโรมานซ์กับคุณประกาศรับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สิ้นสีริษะซ่า ๆ มองดูจอภาพยนตร์ขนาดเล็กที่ผนังตึก

“นี่กำลังฉายหนังเรื่องอะไรกันล่ะ”

พลตอบแทนคร.ดิเรก

“หนังข่าวงานสงกรานต์ที่สนามหลวงครับ มีข่าวชกวัวว้าว”

กิมหงวนถามเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทันที

“คุณไม่เคยชกวัวหรือเปล่าครับ”

“ไม่เคยไว้วัย” เจ้าคุณตวาดเว็ด

“ไม่เชื่อละครับ อย่างน้อยเมื่อหนุ่ม ๆ คุณพ่อก็คงเคยชกวัวมาแล้ว”

“โธ่ แกจะมาถามหาหอกอะไรวะ” พุดจบ ท่านเจ้าคุณก็เดินอ้อมยิ้มออกไปจาก

ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของคร.ดิเรก

เสียงระฆังที่ประตูใหญ่นอกถนนดังกึ่งวาน 12 ครั้ง ความจริงเพิ่ง 22.00 น.เท่านั้น
เจ้าบาบุควรจะเคาะระฆังเพียง 10 ครั้ง แต่เจ้าบาบูยังมีมือไม้ทัน เลยตีระฆังเกินไป 2 ที

ขณะที่ 4 สหายกับเจ้าแก้ว กำลังนั่งดูภาพยนตร์ข่าวเก่า ๆ เช่น ข่าวรับเสด็จใน
หลวง ข่าวการลี้ลาศที่สวนอัมพร และข่าวทหารไทยกองพลผสมกำลังลงเรือไปเกาหลีที่เกาหลี
เหตุการณ์อันร้ายแรงก็เริ่มต้นขึ้น

แก๊งค์ค้ายาหนึ่ง แล่นมาหยุดห่างจากหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” เพียงเล็กน้อย พอ
เครื่องยนต์ดับสนิท ประตูหน้ารถก็เปิดออก

ผู้ที่ก้าวลงจากรถคือหุ่นผีของศาสตราจารย์ตู่ตัวเอง ดร.ตู่บังคับหุ่นผีให้มันมา
ทำงานต่าง ๆ ได้ด้วยกระแสคลื่นวิทยุ และมีวิทยุโทรภาพอยู่ที่บ้าน คอยดูการเคลื่อนไหวของหุ่น

ผีนี้

เพราะดร.ดิเรกหักหน้าเขา ทำให้ประชาชนหลายสิบคนเชื่อว่า วิชาความรู้ของเขา
ผู้ดร.ดิเรกไม่ได้ ทำให้ศาสตราจารย์คิดอาฆาตพยาบาท ส่งหุ่นผีของเขามาเพื่อจะสังหารนายแพทย์
หนุ่ม คู่ปรับคนสำคัญของเขาเสีย

หุ่นผีเดินลากเท้าเหมือนคนขาอะเพลก ตรงมาที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์”
ขณะนี้พวกคนใช้ชายหญิงที่ไปเที่ยวคูหนั่งคูละครยังไม่กลับบ้าน เจ้าบานูกความจันทรจีก็กิจ
เปิดรับบอย ๆ ก็ถอดกลอนประตูเล็กไว้ ส่วนเจ้าบานูหลังจากที่เคาะระฆังแล้ว ก็นั่งคิดออร์แกนมือ
แหกปากร้องเพลงอยู่บนเตียงหน้าห้องพักของเขา

ประตูค่อย ๆ ถูกผลักออกทีละน้อย มนุษย์เหล็ก หรือหุ่นผีอย่างเท่าก้าวเข้ามาใน
บ้าน “พัชรภรณ์” ในลักษณะท่าทางน่ากลัว นัยน์ตาของมันมีไฟฟ้าใสอยู่ข้างใน แดงแจ่มจ้าแล้ว

เมื่อหุ่นเหล็กจับมือของมันเอง ประกายไฟฟ้าในตัวหุ่นผีก็ปรากฏขึ้น มันตรงเข้า
มาหาเจ้าบานูซึ่งนั่งหันหลังให้มัน แล้วหยุดยืนฟังนายภควานจันทร แหกปากร้องเพลงที่ไม่มีใครรู้
ว่าเพลงอะไร จังหวะอะไร

“อาปะริยา กิดาน้ำ กิตีย่า ฮังเลปาลี” แล้วเจ้าบังก็หยุดร้อง

กลางคัน ใจหายวาบ

แสงไฟฟ้าส่องต้องหุ่นเหล็กเกิดเป็นเงาตะมึน ปรากฏอยู่ข้างหน้าเจ้าแขกยามที่จี
ฆลาดตาขาวที่สุดในโลก

เจ้าบังค่อย ๆ หันหน้ามามองดูหุ่นผี แล้วก็เปลอดตัวร้องอุทานออกมาเป็นภาษาจีน
“ไอ้หย่า”

หุ่นผีเขยิบเข้ามาขึ้นข้างเตียง ทำอากัปกริยาเหมือนกับว่าจะบีบคอนายภควาน
จันทร แขกยามเก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” นี้ บานูกอดสั้นขวัญแขวน เข้าใจว่าหุ่นผีคือปีศาจร้าย
ที่มาหลอกหลอนเขา หัวใจของบานูแทบจะหยุดเต้น ใบหน้าซีดเผือด เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“เห อู๊ย อ้อย”

เจ้าบังแผ่นพรวด วิ่งหนีไปจากที่นั่นทันที ปากก็ร้องตะโกนลั่นบ้าน

“ผีหลอกกะร้าย โอย นโมตั้สสะ ภควะโต.....”

หุ่นเหล็กเดินตรงมาที่ตึกใหญ่ เริ่มสอดสายตามองหาดร.ดิเรก ศัตรูสำคัญของ
ดร.ตุ้ย บานูวิ่งอ้อมมาทางหลังตึก ขึ้นบันไดมาบนตึก โยกอ้าวไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ
ดร.ณรงค์ฤทธิ์

4 สหายกับเจ้าแห้ว กำลังนั่งชมภาพยนตร์ชีวิตเรื่องหนึ่ง เป็นภาพยนตร์ลี
ธรรมชาติ อำนวยการสร้าง ประพันธ์เรื่อง กำกับการแสดง ถ่าย และลำดับภาพโดยอาเล็ซกิม

หงวน ไทยแท้ เลี่ยหงวนได้ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง “ความรักทำให้ตาและ” ที่โรงสีของเขาแห่งหนึ่ง ทางดาวคะนอง ธนบุรี จ้างผู้หญิงชาวสวน 2 คนเป็นนางเอก และนางรอง ส่วนพระเอก และตัวประกอบใช้คนงานในโรงสีนั่นเอง ก่อนจะฉาย อาเลี่ยกิมหงวนคุยนักคุยหนาว่า เป็นเรื่องชีวิตและน้ำตา แต่นับตั้งแต่เริ่มฉาย พล นิกร ดิเรก และเจ้าแก้ว ได้หัวเราะกันอย่างกรั่นเครงตลอดเวลา โดยเฉพาะตอนเข้าพระนางด้วยแล้ว นิกรถึงกับแหกปากหัวเราะเสียงลั่นบ้าน

หนังกำลังฉาย ตอนพระเอกไปหลงนางรอง ซึ่งเป็นนางระบำจำป๊ะของคณะจำป๊ะแห่งหนึ่ง นางรองกำลังเดินระบำแบบจำป๊ะ เปิดหน้าเปิดหลัง สวิงเซฟสุดเหวี่ยง ตอนนี่เลี่ยหงวนถ่ายภาพได้ชัดเจนมามาก นางรองมีผ้า 2 ชั้นปิดส่วนบน และส่วนล่างที่สำคัญ

เสียงประตูกะจกผ้าถูกเขย่าโครม เจ้าภควานจันทร์ตะโกนลั่น

“เห นายครับ ซาลามคะร่าบ อินี่ผีมาหลอกผมจ๊ะนาย โอ๊ะ เปิด

ประตูนะ”

การถ่ายภาพยนตร์เรื่อง “ความรักทำให้คนตาและ” จำต้องหยุดชะงักลงชั่วขณะ พลลุกขึ้นรีบเดินมาที่ประตูออกนอกประตูออก เจ้าบุญวิ่งปล้นเข้ามาในห้องด้วยความหวาดกลัวเหลือที่จะกล่าว

“เฮ้ย อะไรวะ อ้ายบัง” เลี่ยหงวนเอ็ดตะโร “มึงบ้าอะ วังกระหืดกระหอบเข้ามาทำไม”

นายภควานจันทร์หายใจเร็ว หน้าซีด ริมฝีปากแห้งผาก

“ผีนะนาย อินี่ผีหลอกผมขอรับ”

พอพูดถึงผี เจ้าแก้วก็เข็นวาบไปหมดทั้งตัว รีบเขยิบเข้ามายื่นเบียดคร.ดิเรก

พลจู้ปากจิกจิก เดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าแขกยามของเขา

“ผีข่าบอที่ไหนกันวะ อ้ายบัง”

“ข่าบทำอะไรนะ ผีจริง ๆ คะร่าบ อินี่เดินตัวแข็ง ๆ ครับ”

ดิเรกเฉลียวใจทันที นึกถึงเรื่องที่ใครคนหนึ่งโทรศัพท์มาบอกประภาว่า จะสังหารชีวิตของเขาในคืนวันนี้ให้จงได้ เขาวิ่งปราดไปที่หน้าต่าง ทอดสายตามองออกไปทางหน้าต่าง

“เฮ้ มาดูอะไรนี่ไว้วัยพวกเรา”

พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าแก้วกับเจ้าบุญต่างวิ่งมาที่หน้าต่าง แล้วทุกคนก็ตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน หุ่นผีของศาสตราจารย์ตุ้ย กำลังยืนเด่นอยู่กลางสนามหน้าตึก แสงไฟที่หน้าต่างทำให้มองเห็นหุ่นผีอย่างถนัด พลยกมือเขย่าแขนนายแพทย์หนุ่ม แล้วกล่าวว่า

“ชีวิตของพวกเราไม่ปลอดภัยเสียแล้วหมอ”

“เนเวอร์ไม ไอจะแสดงความสามารถอย่างใหญ่หลวงในวิชาวิทยาศาสตร์ของกันให้พวกแกได้ชมเป็นขวัญตา และเร็ว อ้ายแห้ว ไปปิดประตูใส่กลอนก่อน ศาสตราจารย์ตุ้ยต้องการให้หุ่นผีของเขาสังหารข้า”

เจ้าแห้วแผ่นแปะไปที่ประตูตัวสั่งนั่งงก รีบปิดประตูใส่กลอนตามคำสั่งของคร. ดิเรก แล้ววิ่งกลับมาหา

“รับประทานปลอดภัยไว้ก่อน ปิดหน้าต่างเสียด้วยไม่ดีหรือครับ”

“ไม่ต้อง” ดิเรกตวาดเว็ด “ตาแหกเหลือเกินอ้ายนี่”

กิมหงวนเอื้อมมือเชี่ยแขนนายแพทย์หนุ่ม

“เฮ้ย มันเดินมาทางตึกแล้ว เอาปืนยิงมันเถอะวะ หรือมายกั้ให้อ้ายกรป็นหน้าต่างลงไปสู้กับมัน”

“อ้อ” นิกรร้องลั่น “ไม่สำเร็จหรืออีกเพื่อน”

ดิเรกหัวเราะ มองดูหุ่นผีที่กำลังจะเดินขึ้นมabenตึก แล้วเขาก็พูดกับคณะพรรคของเขา

“กันรู้ดีว่า ค็อกเตอร์ตุ้ยได้ทำให้หุ่นนี้มีไฟฟ้าในตัวของมัน ถ้าหากว่าเราต้องส่วนใดส่วนหนึ่งของหุ่นเหล็กตัวนี้ กระแสไฟฟ้าก็จะเข้าสู่ร่างกายของเรา ทำให้เราต้องตายทันที ค็อกเตอร์ตุ้ยบังคับหุ่นของเขาด้วยกระแสคลื่นวิทยุอย่างไม่มีปัญหา และเขาคงจะมีโทรภาพสำหรับการปฏิบัติงานของหุ่นด้วย”

พลว่า “เราจะปราบมันได้โดยวิธีใดละ”

ดร.ณรงค์ฤทธิ์ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ท่านมหาราชจักรกฤษณ์นคร เคยให้คิดพจน์แก่กันว่า หนามยอกต้องใช้หนามบ่ง กันจะใช้ให้หุ่นไฟฟ้าของกันออกไปสู้กับหุ่นผีของศาสตราจารย์ตุ้ย พวกเราจะได้ชมการต่อสู้ที่น่าตื่นเต้นที่สุด”

นิกรถามขึ้นทันที

“หุ่นของแกมีหรือ?”

“เฮส กันสร้างไว้นานแล้ว ตั้งแต่ปีก่อน” พุดจบเขาก็ส้วงกระเป๋า หยิบพวงกุญแจออกมาส่งให้เจ้าแห้ว “เฮ้ย เอาลูกกุญแจดอกนี้ไปใส่ขลุ่ยในใบใหญ่นั่นออก เร็ว กันจะแสดงให้แกดู”

เจ้าแห้วรีบปฏิบัติตามคำสั่ง ขลุ่ยแจเปิดตู้ออกแล้วร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ ทุกคนได้แลเห็นหุ่นเหล็กของนายแพทย์หนุ่มยืนเด่นอยู่ในตู้ นั้น รูปร่างของมันน่ากลัวมาก หน้าสี่เหลี่ยม มีนัยน์ตา จมูก ปาก เหมือนกับคนจริง ๆ

ดร.ดิเรกเดินไปที่เครื่องวิทยุขนาดใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง จัดแจงเปิดกระแสคลื่นวิทยุ แล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา นายภควานอัปาทหาว ลิมตาโพลง

“เฮ้ คอยคุนะพวกเรา หุ่นเหล็กของกันสามารถเคลื่อนไหว และปฏิบัติตามคำสั่งของกันได้ดีกว่าหุ่นของศาสตราจารย์ตุ้ยอีก กันจะให้มันไปปราบหุ่นผีของค็อกเตอร์ตุ้ยเดี๋ยวนี๊”

พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าแห้วกับบานูจ้องตาเขม็ง มองดูหุ่นวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม ด้วยอำนาจกระแสคลื่นวิทยุ มันค่อย ๆ เดินออกมาจากตู้อย่างน่าเกรงขาม เจ้าแห้วถอยหลังกรูด กอดบั้นเอวเสี้ยกิมหงวนแน่น

“อ้ออ้อ รับประทานน่ากลัวจังครับ ยังไงผมเห็นในที่มืด ๆ น่ากลัววังออกแตกเป็นแน่”

กิมหงวนยกมือผลักหน้าเจ้าแห้วเบา ๆ

“ออกไปห่าง ๆ โว้ย อย่ามากอด เหม็นสาบ”

เจ้าแห้วยกแขนขาขึ้นคมแล้วหัวเราะ

“อ้อ รับประทานเหม็นจริง ๆ”

ดร.ดิเรกร้องบอกนายพัชรภรณ์

“เปิดประตูทีวี้วยพล หุ่นมันจะเดินออกไปจากห้อง ฮะ ฮะ เห็นหรือยังว่า การสร้างหุ่นเหล็กหรือหุ่นผี มันเป็นงานที่ง่ายที่สุดสำหรับค็อกเตอร์ดิเรก ท่านมหาราชาจินตวิศรีโสภา ได้จดหมายมาอ้อนวอนขอซื้อหุ่นตัวนี้ของกันตั้งหลายครั้งแล้ว แต่กันไม่ยอมขาย พระองค์ให้เพียง 3 แสนเท่านั้น กันจะขาย 5 แสน”

พลเดินไปเปิดประตูกระจกฝ้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ออก หุ่นเหล็กเดินออกไปจากห้องอย่างล่าช้า

“ตามออกไปซี” ดร.ดิเรกบอกเพื่อนเกลอทั้ง 3 “กันจะนั่งบังคับมันอยู่ในห้องนี้แหละ ประเดี๋ยวลูกใหญ่ระหว่างหุ่นเหล็กกับหุ่นผีก็จะได้เริ่มต้นอย่างดุเดือด”

นิกรหันมาถามนายแพทย์หนุ่ม

“แกนั่งอยู่ในห้องนี้แจะมองเห็นมันระอระหอม”

“อ้อไร เห็นแน่” แล้วเขาก็ชี้มือไปที่จอวิทยุโทรภาพ “การเคลื่อนไหวของหุ่นเหล็กจะปรากฏอยู่ในจอโทรภาพนี้ตลอดเวลา”

สามสหาย และเจ้าแห้ว และบานู พวกเขาเดินติดตามหุ่นเหล็กออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ขณะบ้าน “พัชรภรณ์” ถูกความเงิบปกคลุมไปทั่ว หุ่นเหล็กของดร.ดิเรกเดินผ่านเฉลียงหลังตึกอย่างระมัดระวัง ใบหน้าของมันเคร่งขรึม มันสอดสายตามองหาคู่ต่อสู้ของมัน แล้วลงบันไดหลังตึกอ้อมไปทางหน้าตึก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านผู้ใหญ่ และเมีย ๆ ของ 4 สหายกำลังสับสนอลหม่านอยู่ชั้นบนของตึกตึก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แลเห็นหุ่นผีเป็นคนแรก ขณะที่ท่านยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างหน้า

ต่างในห้องนอนของท่าน ท่านเจ้าคุณรีบร้องเรียกคุณหญิงของท่านทันที หลังจากนั้น เจ้าคุณ ประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงก็ร้องบอกประไพ, ประภา, นันทา, นวลลออ, เจ้าคุณปัจจนิก ฯ แล้วทุกคน ก็เข้ามารวมกลุ่มกันอยู่ในห้องนอนของนันทา มองดูหุ่นผีของศาสตราจารย์ตุ้ยที่เดินป่วนเปื้อนอยู่ที่ หน้าบ้าน วิพากษ์วิจารณ์กันด้วยความตื่นเต้น

แล้วหุ่นเหล็กของดร.ดิเรกก็ปรากฏตัวขึ้น คุณหญิงวาดร้องเสียงลั่น

“โน่น ๆ มาโน่นอีกตัวแล้ว อีตัวนี้หน้าตาชอบก๊ล”

ประภาขมวดคิ้วย่น จ้องตาเขม็งมองดูหุ่นเหล็ก

“โอ คุณอาคะ ตัวนี้หุ่นของดิเรกคะ หนูจำได้ ดิเรกเขาทำไว้นานแล้ว เก็บซ่อน

ไว้ในตู้ ดิเรกคงจะใช้หุ่นของเขาออกมาต่อสู้กับหุ่นผีของดร.ตุ้ย”

ประไพร้องเชียร์เสียงลั่น

“เอา ไล่เลย ดีตาดีดีตา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ถอนหายใจเอือกใหญ่ กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แผลวเบา

“เอ บ้านผมนี้มันมีเรื่อง โกลาหลตลอดปีนะเจ้าคุณ ไม่เห็นมีความสุข เหมือนกับคนอื่นเขาเลย เห็นจะต้องแข่งเสียที หาซื้อที่ปลูกบ้านอยู่ใหม่ดีกว่า”

หุ่นทั้งสองเผชิญหน้ากันแล้ว เจ้าของหุ่นต่างเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยม ดร.ตุ้ย บังคับหุ่นอยู่ที่บ้านของเขาด้วยเครื่องวิทยุและโทรภาพ จึงมองเห็นการเคลื่อนไหวของหุ่นผีได้ถนัด ชัดเจนเช่นเดียวกับดร.ดิเรกของเขา

หุ่นเหล็กของดิเรกยกมือชี้หน้าหุ่นผี แล้วพูดเสียงกังวาน

“แกบุกรุกเข้ามาในบ้านฉัน”

หุ่นผีของดร.ตุ้ยพูดไม่ได้ ได้แต่เดินเข้ามาหาหุ่นเหล็กของดิเรกในลักษณะท่าทางดุร้าย หุ่นทั้งสองยกมือขึ้นการ์ดจรดท่ามวยไทยอย่างน่าดู แล้วการต่อสู้ระหว่างหุ่นต่อหุ่นก็เริ่มต้น อย่างดุเดือด

หุ่นเหล็กองตะกราดด้วยเท้าซ้าย หุ่นผีสปริงถอยตัวออกห่าง และเตะด้วยเท้าขวา เต็มเหนี่ยว ถูกก้านคอหุ่นเหล็กดั่งเพลิง หุ่นเหล็กชวนเซล้มลงก้นกระแทก

คุณหญิงวาดผลอตัวร้องเชียร์เสียงลั่นบ้าน

“ลุกขึ้น อ้ายหนู เร็ว ไล่มันเลย พวกเราไปดูข้างล่างเถอะโว้ย ดูบนนี้ไม่มันเลย เหมือนกับคูมวยชั้นละ 5 บาท”

4 นางกับเจ้าคุณทั้งสอง และคุณหญิงวาด ต่างพากันวิ่งออกไปจากห้อง รีบลงมาดู การต่อสู้ข้างล่าง พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชราภรณ์” วิ่งกรูกันมาจากเรือนพัก ดูการต่อสู้ของ หุ่นทั้งสอง

หุ่นเหล็กของนายแพทย์หนุ่มผุดลุกขึ้น ปราดเข้าปะทะคู่ต่อสู้ทันที เมื่อหุ่นทั้งสอง กอดปล้ำกัน ประกายไฟฟ้าในตัวหุ่นก็แลบขึ้นพื้พื้บ่น่ากลัว เสียงเหล็กต่อเหล็กกระทบกันดังอยู่ ตลอดเวลา

หุ่นผีถูกรัวด้วยหมัดซ้ายหมัดขวา ถอยหลังกรูด คณะพรรค 4 สหายตะโกนหนุน เสียงลั่นบ้าน เจ้าแห้วกระโดดตัวลอยเชียร์จนเสบคอหอย ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว มันไม่ผิดอะไรกับหุ่นยนต์ในเรื่องขุนช้างขุนแผน หรือหนังสือนิยายจักร ๆ วงศ์ ๆ ในสมัยโน้น

ครั้งหนึ่งหุ่นผีเสียท่า ถูกหมัดสุคขวาของหุ่นเหล็กเต็มเหนี่ยว เสียงดังกร๊อบ หุ่นผี เซ่อแล้วโงงเงนล้มลงบนพื้นถนนหน้าตึกนั่นเอง เจ้าแห้ววิ่งเข้ามายกมือขึ้นนับ

“หนึ่งสองสามสี่ หกเจ็ดแปดเก้าสิบ”

เสียงตบมือเสียงโห่ร้องของใครต่อใครดังขึ้นลั่นบ้าน เจ้าแห้วปราดเข้ามาหาหุ่นเหล็ก เพื่อจะจับมือยกขึ้นในฐานะที่เป็นผู้พิชิต แต่แล้วหุ่นเหล็กก็โบกมือห้ามเจ้าแห้ว

“เฮ้ย อย่าเสือกมาถูกตัวข้าเข้านะมึง ดายนายแห้ว รู้ว่าไหมว่ากำลังไฟฟ้าในตัวข้ามี ไม่ต่ำกว่า 3 กิโลวัตต์”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก เสียงพูดของหุ่นเหล็ก ไม่แตกต่างกว่าเสียงของดร.ดิเรกเลย หุ่นเหล็กของดร.ดิเรกเดินเข้าไปหาหุ่นผี ก้มตัวลงกระซอกหุ่นผีของดร.ตุ้ยให้ลุกขึ้น แล้วยกมือชี้หน้า

“เจ้าตุ้ยเอ๊ย ความรู้ของแกนะมันน้อยกว่ากันนัก เรามาญาติดีกันเถอะวะ เลิกเป็นศัตรูกันที แกก็หนึ่ง และกันก็หนึ่งไม่มีสอง เราต่างเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมด้วยกัน เป็นคนไทยด้วยกัน ถ้าหากว่าเราาร่วมรักสามัคคีต่อกัน ไม่อิจฉาริษยา และไม่พยายามปิดแข่งปิดจกกัน ร่วมมือร่วมใจกันทำงานให้ประเทศชาติของเราแล้ว ชาติไทยที่รักของเราก็จะรุ่งเรือง หรือยังไงเพื่อน”

หุ่นผีพูดไม่ได้ ไปได้แต่พยักหน้าหงิก ๆ และยื่นมือให้หุ่นเหล็กจับ ทั้งสองบีบมือกันแน่น ประกายไฟฟ้าวูบวายน่ากลัว

หุ่นเหล็กหัวเราะชอบใจ ยกมือซ้ายตบป่าหุ่นผี

“มายเฟรนด์ ถึงแม้หุ่นของแกพูดไม่ได้ เพราะไม่มีเลาส์ปิ๊กเกอร์ติดไว้ แต่แกนั่งอยู่ที่บ้านแกก็คงเห็น และได้ยินคำพูดที่เราโต้ตอบกัน เรามาเป็นเพื่อนกันดีกว่า ค็อกเตอร์ตุ้ย ชาติไทยเราเวลานี้สามัคคีธรรมเสื่อมทรามลงมาก เต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท จองเวรกันไม่มีวันสิ้นสุด ยิ่งตัวเบ้ม ๆ ด้วยแล้ว ก็มักจะคิดว่า วันนี้มีงวันนี้ทีกู ก็ถ้าเราหันหน้าเข้าหากัน อภัยให้กัน และจับมือกันล้มความหลังที่เคยขุ่นข้องหมองใจกันเสีย จะไม่ดีหรือ ฮะ ฮ้า ค็อกเตอร์ตุ้ย โอจะเป็นเพื่อนที่ดีของยูนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

หุ่นผีพยักหน้าหงิก ๆ มันพูดไม่ได้ แต่มันได้ยิน และเข้าใจคำพูดของดร.ดิเรกเป็นอย่างดี มันยื่นมือออกมาตบ่าหุ่นเหล็ก เป็นสัญลักษณ์แห่งมิตรภาพ

“ค็อกเตอร์ตุ้ย” หุ่นเหล็กพูดต่อไป “บังคับหุ่นของแกให้กลับไปเสียเถอะ แล้วพรุ่งนี้เย็นกันจะไปหาแกที่บ้าน กันจะพาแกไปกินข้าว เพื่อเลี้ยงฉลองมิตรภาพของเรา”

นิกรซึ่งยืนอยู่ข้างหลัง พูดเสริมขึ้นทันที

“กันไปด้วยคนนะ”

หุ่นเหล็กปราดเข้ามาหานิกร ยื่นมือให้นายจอมทะเล้นจับ

“อ้ายกร จับมือทีเถอะวะ”

นิกรสะดุ้งถอยหลังกรูด

“ทะเลิ่ง อย่ามาหลอกให้คิดไฟฟ้าตายหน่อยเลย”

หุ่นเหล็กหัวเราะ หมุนตัวกลับหันมาทางหุ่นผี ในเวลาเดียวกันนี้เอง หุ่นผีก็ยกมือขวาโบกลาทุก ๆ คน แล้วเดินโซซัดโซเซออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” คณะพรรค 4 สหาย และคนใช้ชายหญิงตลอดจนเจ้าบ้าน ต่างติดตามหุ่นผีออกไป ส่วนหุ่นเหล็กเดินกลับขึ้นไปบนตึก

ที่หน้าประตูใหญ่นอกถนน คณะพรรค 4 สหายกับคนในบ้าน ได้ยื่นจับกลุ่มมองดูการเคลื่อนไหวของหุ่นผีด้วยความประหลาดมหัศจรรย์ยิ่ง หุ่นผีเดินไปที่แก่งคำซึ่งจอดอยู่ได้ต้นไม้เปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ต่อจากนั้นแก่งคำถูกสตาร์ทเครื่อง เคลื่อนออกจากที่อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ก็ด้วยการบังคับจากกระแสนิวทิว และโทรภาพ

ทุกคนยืนมองดูอยู่ จนกระทั่งแก่งคำแล่นลับไปในความมืด พอจะกลับเข้าบ้านดร.ดิเรกก็เดินออกมา คราวนี้คณะพรรค 4 สหายก็พากันมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างชื่นชม คุณหญิงวาดยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“แก่งเหลือเกินพ่อดิเรก เธอเนี่ยคิดไปคิดมา อารูสึกว่าเธอไม่ใช่คนเสียแล้ว จริง ๆ นะ ไม่ใช่คนแน่ ๆ”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอื๊อก

“ไม่ใช่คน แล้วผมเป็นอะไรครับ”

เสียงหวนพูดสอดขึ้น

“หมา”

คุณหญิงหันมายกฝ่ามือตบหน้าอาเสียดังฟัวะ

“นี่แน่ะ พูดอย่างนี้ได้เรอะ ฉันหมายถึงเทวดาไม่ใช่หมา พ่อดิเรกจะเป็นหมาได้ยังไง หน้าตาก็ไม่เหมือนหมาสักนิด” แล้วคุณหญิงก็เปลี่ยนสายตามาที่ดร.ณรงค์ฤทธิ์ “เธอเก่งอะไรอย่างนี้ หุ่นของเธอเนี่ยไปเลย สามารถพูดได้เหมือนกับคนจริง ๆ เธอทำยังไงนะ พ่อดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“จะยากเย็นอะไรครับ หุ่นเหล็กของผมใช้วิทยุทั้งสิ้น แล้วก็เครื่องกำเนิดไฟฟ้าอยู่ในตัวมัน”

“อ้อ” คุณหญิงวาดยานกาง “นี่มันหายไปไหนแล้วล่ะ”

ดิเรกว่า “ผมเก็บไว้แล้ว ปลอ่ยให้มันเดินเล่นพ่านไม่ได้ ประเดี๋ยวใครไม่รู้ไปถูกตัวมันเข้า ผมก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เรียกเจ้าบานูเข้ามาหาท่าน

“เอ็งต้องระวังตัวหน่อย อ้ายบัง ถ้าหากว่ามีคนร้ายลอบเข้ามาในบ้านเราอีก เอ็งจะต้องเล่นงานมันให้ได้ เข้าใจไหม หมู่นี้ขโมยมันซุ่มเสียด้วย ช้าง ๆ บ้านเราโดนขโมยหลายบ้านแล้ว”

“โอ อีนี่ผมเข้มแข็งนะเจ้าคุณ”

“เข้มแข็ง” เจ้าแห้วทวนคำ และกล่าวฟุ้งกลาย ๆ “ฉันทันออกมาเดินตรวจหน้าบ้านทีไร เห็นแกนอนหลับอยู่บนเตียงเปลนั้นทุกที”

“หลับท่ามะไรนะ ซาติหมา หาเรื่อง อีนี่แจกนอกเจียบ ๆ ฟังเสียงขโมยนำ ไม่ได้นอนหลับ”

คุณหญิงวาดพูดตัดบท

“เอาละ ไม่ต้องเถียงกัน เอ็งไม่ได้หลับยามก็แล้วไป ถ้านอนหลับ ข้ารู้เข้าจะตัดเงินเดือนครั้งละ 10 บาท”

เจ้าบานูทำปากหุบหมิบค่าเจ้าแห้ว

“ซาติหมานะ ฟ้องเก่ง อีนี่มีงสุขกัญชา จันฟ้องนะ คนระยำ ยืมเงินไปแล้วก็ไม่ไช้ นะ หน้าด้าน”

เจ้าแห้วเอียงคอมยิ้ม

“ก็มึงเสือกให้กูยืมทำไมล่ะหว่า ชันนี้แล้ว ยืมเงินใครแล้วใช้ มันก็ไม่ไช้อ้ายแห้วละวะ”

คณะพรรค 4 สหายพากันเดินกลับเข้ามาในบ้าน เจ้ากวางจันตรีระฆังอีก และตีครั้งเดียว พลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วหันขวับมาเอ็ดตะโรแขกยามของเขา

“อ้ายบัง เพิ่ง 4 ทุ่มครึ่งเท่านั้นโว้ย ใครบอกเอ็งว่าตีหนึ่ง”

เจ้าบังยิ้มเห็นฟันขาว ตะโกนพูดกับนายพัชราภรณ์

“ไม่เป็นไรคะร้าย อีนี่เผลอไปนะ ตีผิดแล้วตีกลับคืนใหม่ได้” แล้วเจ้าบานูก็เคาะระฆังแผ่นเหล็กอีกทีหนึ่ง

เมื่อจันมาบนตึก ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค 4 สหายก็นั่งจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันอีกถึงเรื่องหุ่นผี ซึ่งมันไม่น่าจะเคลื่อนไหวได้ คุณหญิงวาดตื่นตื่นสนใจมากกว่าเพื่อน ท่านเชื่อ

แล้วว่า วิทยาศาสตร์นั้นย่อมเหนือวิทยาการอื่น ๆ นักวิทยาศาสตร์สามารถที่จะทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้
ให้เป็นไปได้เสมอ โลกเรานี้เป็นหนี้บุญคุณนักวิทยาศาสตร์มาก

นิกรอ้าปากหาดัง ๆ หันมาพยักหน้ากับเมียของเขา

“ขึ้นไปนอนเถอะไฟ ฟังวงเต็มทนแล้ว”

ประไพค้อนควับ

“พิลึกแท้ ๆ ตั่วงงก็ขึ้นไปนอนก่อนซิ”

“ว่า แล้วจะเป็นผิวเมียกันหาหอกอะไรละ ผิวเมียนอนไม่พร้อมกันใช้ได้ระะ”

“บ้า เอาแต่วงเหงาหวานอน” ประไพพูดเสียงดู ๆ

นิกรหันมายกไหล่ แล้วยิ้มกับเพื่อน ๆ เอนตัวลงนอนบนโซฟา ไม่สนใจกับเรื่องหุ่น
ผี ที่ท่านผู้ใหญ่กำลังวิพากษ์วิจารณ์

จบบริบูรณ์